

Nr 118

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om förbud mot professionell boxning m. m.; given Stockholms slott den 23 maj 1969.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över justitieärenden och lagrådets protokoll,

dels föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om förbud mot professionell boxning,

dels inhämta riksdagens yttrande över härvid fogade förslag till kungörelse om ändring i allmänna ordningsstadgan den 14 december 1956 (nr 617).

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

BERTIL

Herman Kling

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås en lag om förbud mot professionell boxning. Förbudet avser tävlings-, uppvisnings- och träningsmatcher här i landet. I propositionen övervägs frågan om förbud också mot amatörboxning. Förslag om sådant förbud läggs dock inte fram. Det har härvid förutsatts att skärpta säkerhetsföreskrifter genomförs för denna boxning.

1) Förslag

till

Lag**om förbud mot professionell boxning**

Härigenom förordnas som följer.

1 §

Den som här i riket deltagar i tävlings-, uppvisnings- eller träningsmatch i professionell boxning dömes till böter eller fängelse i högst sex månader.

2 §

Till böter eller fängelse i högst sex månader dömes också den som i fråga om match som avses i 1 §

1. anordnar eller ekonomiskt understödjer matchen eller upplåter lokal för den,
2. i egenskap av manager ingår avtal om matchen eller främjar tillkomsten av sådant avtal,
3. tjänstgör som domare eller sekond.

3 §

För medverkan till brott mot denna lag dömes ej till ansvar.

4 §

Utbyte av brott som avses i denna lag skall förklaras förverkat, om det ej är uppenbart obilligt.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1970.

2) Förslag

till

Kungörelse

om ändring i allmänna ordningsstadgan den 14 december 1956 (nr 617)

Härigenom förordnas, att 12 § allmänna ordningsstadgan den 14 december 1956 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

12 §.

Å allmän ————— av polismyndigheten.

Sådant tillstånd fordras även eljest för anordnande av offentlig danstillställning, cirkusföreställning, tivoli- och marknadsnöjen samt därmed jämförlig nöjestillställning ävensom tävling och uppvisning i motorsport samt professionell boxning och brottning.

Sådant tillstånd fordras även eljest för anordnande av offentlig danstillställning, cirkusföreställning, tivoli- och marknadsnöjen samt därmed jämförlig nöjestillställning ävensom tävling och uppvisning i motorsport och professionell brottning.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 1970.

Utdrag av protokollet över justitieärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet på Stockholms slott den 11 april 1969.

Närvarande:

Statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LANGE, KLING, ASPLING, PALME, SVEN-ERIC NILSSON, LUNDKVIST, GUSTAFSSON, GEIJER, MYRDAL, ODHNOFF, WICKMAN, MOBERG, BENGTTSSON.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Kling, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om lagstiftning om förbud mot professionell boxning och anför.

1. Inledning

Med anledning av ett medlemsförslag om förbud mot professionell boxning beslöt Nordiska rådet vid sin session år 1963 att rekommendera regeringarna i Danmark, Finland, Norge och Sverige att företa en gemensam undersökning av boxningens skadeverkningar. Undersökningen skulle omfatta både professionell boxning och amatörboxning. Regeringarna tillsatte sedermera en gemensam nordisk kommitté, bestående av medicinskt sakkunniga från de fyra länderna. Kommittén avslutade år 1967 sitt arbete med att avlämna ett betänkande om boxningens medicinska skadeverkningar med förslag till skärpta säkerhetsföreskrifter för boxning. Till grund för kommitténs överväganden låg bl. a. betänkandet Boxningssportens skadeverkningar (SOU 1961:46), som år 1961 hade avlämnats till chefen för inrikesdepartementet av en med stöd av Kungl. Maj:ts bemyndigande särskilt tillkallad sakkunnig.

1967 års betänkande remissbehandlades i de berörda länderna. De svenska myndigheter och organisationer till vilka betänkandet remitterades anges under 4.2 i det följande. Vid sin session i februari 1968 beslöt rådet, att den genom medlemsförslaget väckta frågan skulle anses färdigbehandlad för rådets del. Vid sessionen upplystes, att den danska regeringen — Danmark var koordinerande land i saken — skulle ta kontakt med regeringarna i de övriga länderna bl. a. för att undersöka möjligheterna att genomföra kommittéförslagen. Jag framhöll i rådsdebatten, att jag var inställd på att under kommande nordiska förhandlingar söka nå enighet om att förbjuda åtminstone professionell boxning.

Vid 1968 års session i Nordiska rådet väcktes ett nytt medlemsförslag om förbud mot professionell boxning i Danmark, Finland, Norge och Sverige. Efter remissbehandling av förslaget i Danmark antog rådet vid sin session i mars 1969 en rekommendation i överensstämmelse med förslaget.

På grundval av den nordiska läkarkommitténs betänkande och remissvaren över detta har i januari 1969 inom justitiedepartementet upprättats en promemoria angående boxningsförbud (Stencil Ju 1969: 1). Promemorian innehåller två alternativa förslag till lag om boxningsförbud. Det ena förslaget avser endast professionell boxning, medan det andra lagförslaget omfattar både professionell boxning och amatörboxning. Efter remiss har yttranden över promemorian avgetts av myndigheter och organisationer, angivna under 5.2 i det följande. De båda lagförslagen torde få fogas till statsrådsprotokollet i detta ärende som *bilaga 1*.

Frågan om boxningens tillåtlighet har under senare år vid flera tillfällen behandlats i den svenska riksdagen. Bl. a. väcktes vid 1967 och 1968 års riksdagar motioner om förbud mot professionell boxning. Motionerna föranledde inte någon riksdagens åtgärd, eftersom den ansåg sig inte böra ta ställning i boxningsfrågan innan denna hade färdigbehandlats inom Nordiska rådet.

2. Gällande rätt

Bestämmelserna i 3 kap. *brottsbalken* om brott mot liv och hälsa avser att bereda den enskilde skydd mot fysiska angrepp mot hans person. Enligt 3 kap. 5 § skall den som uppsåtligen tillfogar annan person kroppsskada, sjukdom eller smärta eller försätter honom i vanmakt eller annat sådant tillstånd dömas för misshandel till fängelse i högst två år eller, om brottet är ringa, till böter. Om misshandeln är att anse som grov, kan enligt 3 kap. 6 § ett högre fängelsestraff följa. Som exempel på omständigheter som kan medföra att brottet anses som grovt nämns att gärningen var livsfarlig eller att gärningsmannen har tillfogat svår kroppsskada eller allvarlig sjukdom eller eljest visat synnerlig hänsynslöshet eller råhet. Den som av oaktsamhet orsakar annans död kan dömas enligt 3 kap. 7 § för vållande till annans död. Om någon av oaktsamhet åsamkar annan person sådan kroppsskada eller sjukdom som ej är ringa, kan ansvar ådömas enligt 3 kap. 8 § för vållande till kroppsskada eller sjukdom.

Sedan gammalt gäller vissa begränsningar i det skydd som reglerna i 3 kap. *brottsbalken* avser att bereda den enskilde. Har den skadade samtyckt till den skadegörande handlingen eller frivilligt utsatt sig för en risk att drabbas av en skada av den art som har inträffat, kan samtycket anses betaga gärningen dess brottslighet. Den skadade kan sägas ha avstått från det skydd som lagen ger honom. Enligt en allmänt omfattad mening har sådant samtycke ansvarsbefriande verkan åtminstone vid fall av lindrigare

misshandel, dvs. när angreppet inte har orsakat svårare följder än smärta eller kroppsskada eller sjukdom som kan betecknas som ringa. Denna regel om samtyckets verkan har bedömts äga en vidsträckt tillämpning just i samband med utövning av idrott i olika former. Vid sportutövning anses inte heller svårare kränkningar än de nyss angivna föranleda ansvar. En förutsättning torde dock vara att den som orsakat skadan inte har brutit mot reglerna för sportgrenen. Idrottens allmänt fostrande och hälsofrämjande syftning anses utgöra ett särskilt skäl att tillåta sådant som innebär risker för utövarna. Det är dock oklart var gränsen går mellan skador som får godtas och skador som inte kan rättfärdigas av den skadelidandes samtycke. Allmänna regler i lag om samtyckes ansvarsbefriande verkan finns inte och vägledande rättsfall saknas i stor utsträckning.

Det sagda torde äga tillämpning också på idrott som utövas i professionella former. Den omständigheten att också andra intressen än de rent sportsliga därvid gör sig gällande har alltså inte ansetts inverka på bedömningen av samtyckets verkan.

De nu angivna förhållandena har medfört att den som i en boxningsmatch tillfogar sin motståndare skador inte åtalas för misshandel. Detta torde gälla också om inträffade skador skulle vara av mera allvarlig beskaffenhet. Det måste dock anses oklart hur svåra skadorna får vara för att samtycket skall behålla sin straffriande verkan.

Frågan om införande av en uttrycklig lagregel om verkan av samtycke diskuterades under förarbetena till brottsbalken. Straffrättskommittén hade föreslagit en bestämmelse om att straffet skulle kunna sättas ned eller den åtalade frias från straff, om samtycke till gärning som avsågs i kapitlet om dråp och misshandel hade lämnats av den mot vilken gärningen riktade sig. Förslaget mötte kritik under remissbehandlingen. Bl. a. framhölls, att en bestämmelse om samtyckes inverkan på en annars brottslig gärning inte borde begränsas till att avse brotten mot liv och hälsa. Vidare påpekades, att även lindrigare misshandel, som hade skett med den misshandlades samtycke, skulle i princip falla under allmänt åtal och föranleda påföljd. I propositionen med förslag till brottsbalken ansåg jag det inte befogat att frångå gällande rätts ståndpunkt, nämligen att samtycket i vissa fall medför att en annars straffbar gärning inte betraktas som brott. Jag uttalade, att det liksom tidigare torde få överlämnas åt rättstillämpningen att avgöra i vilken utsträckning samtycke till brottslig gärning skulle medföra att gärningen inte ansågs som brott (se prop. 1962: 10 s. C 381).

Enligt *allmänna ordningsstadgan* den 14 december 1956 (nr 617) fordras i vissa fall tillstånd av polismyndighet för att få anordna offentlig tillställning. Sådant krav gäller för tillställning på allmän plats samt för vissa särskilt uppräknade tillställningar, såsom tävling och uppvisning i motorsport och i professionell boxning och brottning, oavsett om de hålls på allmän plats (12 §). För offentliga amatörboxningar krävs däremot till-

stånd bara när de anordnas på allmän plats, dvs. torg, park och liknande (ej vanlig idrottsplats eller sporthall). Vid tillståndsprövningen har polismyndigheten att ta hänsyn till allmänna ordnings- och säkerhetsförhållanden. När tillstånd inte behövs för anordnande av offentlig tillställning, krävs i vissa fall i stället anmälan till polismyndigheten (13 §).

3. Frågans tidigare behandling i Nordiska rådet och riksdagen

3.1. Nordiska rådet

Genom lag den 27 december 1956 införde Island förbud mot alla tävlingar eller uppvisningar i boxning, undervisning i boxning samt försäljning och användning av boxhandskar m. m.

I september 1962 väcktes i Nordiska rådet ett medlemsförslag om en rekommendation till regeringarna i de övriga nordiska länderna att vidta åtgärder för att förbjuda professionella boxningstävlingar i dessa länder. Detta ledde till att rådet vid sin elfte session år 1963 på förslag av juridiska utskottet antog en rekommendation (nr 15) med hemställan till regeringarna i de fyra länderna att låta företa en samnordisk undersökning av boxningens skadeverkningar. Undersökningen skulle omfatta skadeverkningarna inte bara av professionell boxning utan också av amatörboxningen. Till koordinerande land utsågs Danmark, vars inrikesministerium tillsatte en kommitté bestående av medicinskt sakkunniga från de fyra länderna. Från svensk sida deltog medicinalrådet Henry Sälde och docenten Boris Silfver-skiöld. I april 1967 överlämnade kommittén betänkandet Boxningens medicinska skadeverkningar (Nordisk udredningsserie 1967: 16). Kommitténs undersökningar och överväganden utmynnade i en rad förslag till nya säkerhetsföreskrifter för boxningen. Man ansåg sig dock kunna tills vidare avstå från att föreslå förbud mot boxning. Betänkandet remissbehandlades i de fyra berörda länderna. En redogörelse för betänkandets innehåll och de svenska remissvaren lämnas i avsnitt 4 i det följande.

Vid rådets sextonde session år 1968 tog en av de svenska delegaterna upp frågan hur regeringarna i de fyra länderna avsåg att behandla de förslag till begränsning av boxningens skadeverkningar som hade lagts fram i betänkandet. Den danske justitieministern svarade, att den danska regeringen skulle söka kontakt med regeringarna i Finland, Norge och Sverige bl. a. för att undersöka om förslagen i betänkandet kunde genomföras på likartat sätt och eventuellt samtidigt i alla de berörda länderna. I debatten förklarade jag bl. a., att jag vid kommande nordiska förhandlingar ämnade verka för ett förbud åtminstone mot den professionella boxningen. Senare under sessionen föreslog juridiska utskottet, att Nordiska rådet skulle lägga

2* — *Bihang till riksdagens protokoll 1969. 1 saml. Nr 118*

meddelandet om rekommendation nr 15/1963 till handlingarna och anse frågan slutbehandlad för rådets del. Rådet biföll utskottets förslag.

Frågan om vilka åtgärder som bör vidtas med anledning av kommitténs betänkande behandlades hösten 1968 vid ett möte mellan cheferna för de centrala hälsovårdsmyndigheterna i Norden. Därvid uttalades, att arbetet med att begränsa boxningens hälsofarliga verkningar borde fortsätta och konkretiseras.

Vid 1968 års session väcktes ett medlemsförslag (A 195/j) med hemställan att Nordiska rådet skulle rekommendera regeringarna i Danmark, Finland, Norge och Sverige att i lag förbjuda professionell boxning i respektive land. Förslaget remissbehandlades i de fyra länderna och bereddes i rådets juridiska utskott. Medlemsförslaget togs upp vid rådets sjuttonde session i mars 1969. Juridiska utskottets majoritet hade föreslagit, att rådet skulle rekommendera regeringarna i de fyra länderna att söka genomföra om möjligt likartade säkerhetsföreskrifter för att minska eller utesluta farran för skador vid såväl amatörboxning som professionell boxning. Utskottets minoritet hade i reservation föreslagit, att rådet skulle bifalla medlemsförslaget. Den 4 mars 1969 biföll rådet reservationen och rekommenderade regeringarna i de fyra länderna att i lag förbjuda professionell boxning i respektive land (rekommendation nr 6).

3.2. Riksdagen

Frågor om boxningsförbud i en eller annan form behandlades av riksdagen redan år 1924 (motion) samt åren 1946 och 1952 (interpellationer). Med anledning av en motion i saken begärde 1955 års riksdag hos Kungl. Maj:t en utredning i syfte att klarlägga boxningssportens skadeverkningar. På grund härav tillkallade chefen för inrikesdepartementet år 1959 en sakkunnig med uppgift att följa frågan om boxningssportens skadeverkningar och att komma in med förslag till särskilda åtgärder, om sådana skulle befinnas vara påkallade för att klarlägga sådana skadeverkningar eller i övrigt för uppdragets fullgörande.

Den sakkunnige, med.lic. Bengt Naumann, avlämnade år 1961 betänkandet Boxningssportens skadeverkningar (SOU 1961:46). I detta, som till helt övervägande del behandlade amatörboxningen och dess förhållanden, anfördes bl. a., att skador såväl av akut som av kronisk karaktär kunde inträffa i boxning. De akuta skadorna var vanligen av relativt betydelselös natur. Boxningen kunde inte anses vara något medicinskt problem av större format i vårt land, även om de enskilda fallen kunde te sig problematiska. I betänkandet uttalades emellertid, att den professionella boxningen var avsevärt riskablare än amatörboxningen. Utredningsmannen rekommende-

rade vissa ändringar i gällande regler och säkerhetsföreskrifter beträffande boxningen men lade i övrigt inte fram något förslag.

Betänkandet remissbehandlades. Därvid framförde ett par remissinstanser förslag om förbud mot professionell boxning. En redogörelse för remissyttrandena finns intagen i handlingarna rörande Nordiska rådets elfte session (s. 547). Betänkandet ledde inte till lagstiftningsåtgärder men ingick — som tidigare nämnts — i det material som låg till grund för den nordiska läkarkommitténs betänkande år 1967.

Vid 1962 års riksdag väcktes två likalydande motioner (I: 197 och II: 185) med yrkande om bl. a. förbud mot tävlingar och uppvisningar mellan professionella boxare. Som skäl för yrkandet åberopade motionärerna 1961 års betänkande och de remissyttrandena som hade lämnats över det. I utlåtandet 1962: 12 hänvisade första lagutskottet till att frågan om ett förbud mot den professionella boxningen hade bragts under Kungl. Maj:ts prövning genom betänkandet och remissyttrandena och ansåg därför något initiativ från riksdagens sida inte vara påkallat. Riksdagen följde utskottets hemställan.

Vid 1965 och 1966 års riksdagar behandlades ämnet i enkla frågor (andra kamm. prot. 37 s. 10 resp. 34 s. 104).

Boxningsfrågan togs åter upp vid 1967 års riksdag i fyra motioner. I två av dessa (I: 24 och II: 37) hemställdes om utredning och förslag till sådant tillägg till 3 kap. 5 § brottsbalken att därav klart framgår att misshandel under benämningen boxning är hänförlig till paragrafen. I de båda andra motionerna (I: 23 och II: 32) yrkades, att tävlingar och uppvisningar i boxning mellan professionella utövare av sporten skulle förbjudas. Första lagutskottet anförde i utlåtande 1967: 23 bl. a. att riksdagens ställningstagande till de fyra motionerna borde anstå med hänsyn till det pågående utredningsarbetet inom Nordiska rådet och i avvaktan på rådets prövning av de där väckta spörsmålen rörande boxningen. Utskottet hemställde därför, att motionerna inte skulle föranleda någon riksdagens åtgärd. Riksdagen godkände utskottets hemställan.

Också vid 1968 års riksdag väcktes fyra motioner i boxningsfrågan (I: 44 och II: 27 samt I: 17 och II: 25). Dessa innehöll väsentligen samma yrkanden som de vid 1967 års riksdag väckta fyra motionerna. I sitt utlåtande 1968: 40 uttalade första lagutskottet att det i och för sig torde vara möjligt att för svenskt vidkommande slutligt ta ståndpunkt till förevarande problem, eftersom 1967 års betänkande och remissyttrandena över det syntes innehålla tillräckligt material härför. Med hänsyn till att behandlingen av boxningsfrågan på det nordiska planet stod inför sitt slutskede ansåg dock utskottet, att riksdagen inte skulle föregripa de förhandlingar som skulle föras mellan Danmark, Finland, Norge och Sverige om ett enhetligt ställningstagande i boxningsfrågan. I enlighet med utskottets hemställan lämnade riksdagen motionerna utan åtgärd.

Det kan tilläggas, att det vid *samtliga riksdagar sedan år 1962* — utom vid 1964 års riksdag — har väckts motioner i anslutning till framställningar i statsverkspropositionen rörande avsättningar till fonden för idrottens främjande. I motionerna har yrkats, att beviljandet av sådana anslag skulle förknippas med villkor att medlen inte fick disponeras i syfte att främja boxning. Statsutskottet har i utlåtanden som godkänts av riksdagen anförts, att riksdagen inte bör uttala sig om vilka särskilda idrottsgrenar som skall komma i fråga för bidrag och att det bör ankomma på riksidrottsförbundet att bestämma i fördelningsfrågan.

4. Den nordiska läkarkommitténs betänkande

4.1. Betänkandets innehåll

I betänkandet lämnas vissa uppgifter om *boxningssportens omfattning* i de nordiska länderna. Uppgifterna grundar sig på informationer som kommittén lät inhämta år 1965 från boxningsorganisationerna i de berörda länderna. Av redogörelsen framgår, att antalet boxningsklubbar för amatörboxare var i Danmark 97, Finland 321, Norge 47 och Sverige 119. Antalet boxare och antalet matcher per år i ungefärliga tal framgår av följande uppställning:

	Antal boxare		Antal matcher med	
	amat.	prof.	amat.	prof.
Danmark	4 000	10	3 000	50
Finland	2 000	8	2 300	20
Norge	150	—	500	—
Sverige	3 200	6	1 100	uppgift saknas
Summa	9 350	24	6 900	70

Som förut har nämnts är all boxning förbjuden på Island genom lag av år 1956.

Av de *föreskrifter till skydd för boxarnas säkerhet* som gäller i Danmark, Finland, Norge och Sverige redogörs i betänkandet för de viktigaste. Bestämmelserna reglerar åldersgränser, viktclasser, utrustning, tävlingsregler, läkarkontroll m. m. De flesta föreskrifterna har fastställts av boxningsorganisationerna själva. De svenska amatörboxningsreglerna har utarbetats av Svenska boxningsförbundet, som leder amatörboxningen i Sverige. Förbundet är medlem i Sveriges riksidrottsförbund, som fortlöpande kontrollerar boxningsförbundets verksamhet bl. a. genom att godkänna dess tävlingsföreskrifter. Association Internationale de Boxe Amateur (AIBA) har hand om de internationella boxningsföreskrifterna inom ama-

törboxningen. De internationella och svenska reglerna har upprepade gånger ändrats under det senaste årtiondet, varigenom amatörboxningen efter hand fått en mildare karaktär. Av de regler som gäller för *amatörboxningen* i Sverige återges följande av kommittén nämnda.

Regler om boxarens ålder m. m. Aldersgränsen för tävlingsdeltagande är 16 år. Enligt AIBA:s regler får ingen under 17 år delta i internationell tävling. Tävlingsdeltagarna indelas i tio viktklasser från 48 kg till 81 kg och däröver. Innan en nybörjare tillåts att delta i tävling måste han ha fått någon tids undervisning och träning.

Startbokssystemet. Sedan mitten av 1950-talet gäller att ingen får delta i tävling utan att ha startbok. Denna ställs ut av boxningsförbundet efter föregående läkarundersökning samt innehåller en redogörelse för bl. a. denna och andra läkarundersökningar samt genomgångna matcher. Startboken granskas vartannat år av förbundet, som också för ett centralt register över alla tävlingsboxare.

Personlig utrustning. Föreskrifter finns bl. a. om handskarnas vikt och utförande, förbud mot hårda bandage samt obligatoriskt bruk av underlivsskydd, tandskydd och boxningshjälm (huvudskydd). I de andra nordiska länderna krävs inte huvudskydd vid boxningen.

Ringen. Regler finns om ringens storlek och inhägnad samt om golvetts beskaffenhet. Det föreskrivs att ringgolvet skall vara belagt med 1,5—1,9 cm tjock filt eller gummi. Däröver skall det finnas en hårt spänd segelduk.

Tävlingsregler. Tävlingar skall i förväg anmälas till förbundet. En boxare får inte delta i mer än 20 matcher per år (i Danmark 25 matcher). En match omfattar som regel tre ronder om tre minuter med en minuts paus mellan varje rond. I matcher mellan juniorer omfattar varje rond endast två minuter. En boxare kan vinna matchen genom att han segrar på poäng eller genom knockout, genom att hans motståndare ger upp eller ådrar sig diskvalifikation eller också genom att ringdomaren avbryter matchen på grund av att motståndaren har skadats eller utklassats.

Tävlingsdomarna. En match döms av en ringdomare och tre eller fem poängdomare. Ringdomaren uppehåller sig i ringen och kan varna eller diskvalificera deltagare i matchen. Hans regeltolkning kan inte överklagas. Poängdomarna skall finnas utanför ringen och kan inte ingripa i matchens förlopp.

Läkarkontroll. Innan en boxare får delta i tävlingsboxning, skall han, som redan har nämnts, ha undersökts av läkare och tandläkare. I de övriga nordiska länderna krävs inte undersökning av tandläkare. Vidare skall varje boxare som har blivit avstängd ett år läkarundersökas och därvid godkännas av läkaren för tävlingsboxning, innan han åter får boxas. Vid tävlingar skall läkare alltid vara närvarande. Han kan ge tävlingsdeltagare startförbud och får, om han tillfrågas av ringdomaren, avgöra om en

skadad boxare är i stånd att fortsätta matchen. En boxare som har slagits knockout skall omedelbart undersökas av läkare.

Avstängning. Reglerna om avstängning (karantänsbestämmelserna) innebär, att en boxare efter knockout tvingas till viss tids vila. Således får en boxare som har slagits knockout inte tävla, träna eller utöva annan idrott på minst en månad. En boxare, som har slagits knockout två gånger under loppet av tre månader, får inte tävla, träna eller utöva annan idrott inom tre månader efter den andra knockouts. Slutligen gäller att den boxare, som har blivit utslagen tre gånger, inte får tävla eller träna under ett år, räknat från den tredje knockouts. Om en boxare under en match blir nedslagen en eller flera gånger eller får många slag, kan han av läkaren eller ringdomaren beordras vila från boxning och träning under en tid av minst en månad. Sådan avstängning kan beordras vare sig boxaren har fått slagen i huvudet eller på kroppen.

De återgivna reglerna gäller alltså för amatörboxningen i Sverige. I fråga om den *professionella boxningen* gäller i allt väsentligt detsamma beträffande personlig utrustning, om ringdomaren och hans befogenheter samt i fråga om viktklassindelning och tävlingsregler. Professionella boxare använder dock ofta lättare handskar och matcherna kan vara upp till 15 ronder. Huvudskydd används inte. Något startbokssystem finns inte men i stället måste både boxare och promotor före tävling ha licens. Sådan ges i Sverige av en kommission, vars sammansättning bestäms av boxningsförbundet. Kommissionen representerar förbundet i European Boxing Union, den organisation som handlägger frågor rörande den professionella boxningen i Europa. För att en boxare skall få licens krävs läkarundersökning. Läkare skall närvara under tävlingsmatch.

I en översikt över *boxningens medicinska skadeverkningar* framhåller kommittén, att den i enlighet med sina direktiv från det danska inrikesministeriet har begränsat sitt arbete till en på tidigare undersökningar och litteratur grundad sammanställning rörande sådana skadeverkningar. Kommittén säger sig ha tagit hänsyn till att vissa av de nu gällande säkerhetsföreskrifterna har genomförts först under 1950-talet, framför allt hela startbokssystemet, och att delar av det äldre materialet i medicinsk litteratur om boxningsskador därför inte längre är representativa.

Till en början redogör kommittén för vilka olika skador som uppkommer vid boxning och nämner därvid olika former av yttre huvudskador samt akuta och permanenta hjärnskador. Kommittén konstaterar, att huvudtrauma (huvudskador) kan förekomma vid olika sporter men att hårda trauma aldrig tillnärmelsevis upprepas i den utsträckning som förekommer vid boxning. Akuta hjärnskador vid boxningsmatcher kan passera obemärkt även för den medicinskt sakkunnige. Också kroniska skador kan i början vara symptomlösa. Ett utpräglat punch-drunk-tillstånd är emellertid lätt att konstatera. Bland symtomen märks emotionell instabilitet, intellektuell re-

duktion, inpråntnings- och koncentrationssvårigheter samt vissa motoriska funktionsrubbningsar.

Sammanfattningsvis uttalar kommittén, att boxningsskadorna på kraniet, ansiktets mjukdelar och händerna är vanliga men i regel inte är av någon väsentlig betydelse. Allvarigare käk- och ögonskador har dock rapporterats vid enstaka tillfällen. Beträffande hjärnskadorna framhåller kommittén, att en enstaka boxningsmatch med hårda slag mot huvudet kan framkalla tecken på akut hjärnskada i två allmänt kända former: »knockout» (boxaren medvetslös, i regel bara några sekunder) eller »groggy state» (omtöcknat tillstånd), vilka bägge är uttryck för hjärnskakning. Hjärnskada kan dock uppstå utan att dessa två tillstånd har förekommit. Svåra akuta hjärnskador är ganska sällsynta vid boxning. I den internationella facklitteraturen har dock refererats ca 300 dödsfall i anslutning till boxningsmatcher. I en del av dessa har boxaren i fallet slagit huvudet mot golvet. — Vid boxning, i synnerhet professionell sådan, kan det uppstå symptom på permanenta hjärnskador, bl. a. i form av olika grader av punch-drunk-syndrom. Risken för kronisk hjärnskada är särskilt stor hos primitiva, hårdföra boxare med bristfällig defensiv teknik. Risken kan ytterligare ökas, om boxare med begynnande hjärnskador fortsätter med boxandet under lång tid. Det är inte antalet knockouts som är avgörande utan antalet hårda slag mot huvudet. Kronisk hjärnskada kan förekomma hos boxare som aldrig har varit utsatta för knockout. Hos amatörer synes punch-drunk-syndrom hittills ha påvisats bara hos boxare, vars aktiva period inföll innan nuvarande säkerhetsföreskrifter infördes. — Det är experimentellt påvisat och i kliniskt arbete gjort sannolikt att upprepade slag mot huvudet, vilka var för sig inte medför medvetandestörningar, kan framkalla obotliga hjärnskador. Detta gäller vare sig slagen mottas under loppet av en kort tidsrymd (t. ex. en enstaka boxningsmatch) eller under en längre period. — Det är en klinisk erfarenhet att det efter svåra akuta hjärnskador kan uppstå psykiska defekter, som är svåra att påvisa med allmänna testmetoder men som framför allt visar sig genom individens bristande sociala anpassning. Hjärnskador kan inte läkas på samma sätt som skador i andra kroppens vävnader. När en akut hjärnskada medför cellbortfall, blir detta permanent och skador vid förnyade matcher adderas till den första skadan. Även om döda hjärnceller inte kan ersättas, kan följderna av enstaka hjärnskador skenbart helt övervinnas genom att döda nervcellers funktion övertas av andra nervceller. Vid upprepade skador kan detta emellertid bara ske så länge hjärnans resurser är tillräckliga.

Kommittén behandlar härefter frågan om det från medicinsk synpunkt är nödvändigt införa *ytterligare säkerhetsföreskrifter* eller att begränsa eller helt eller delvis förbjuda boxning. Därvid konstaterar kommittén, att boxningen i de former den f. n. bedrivs inom Norden — former som snarast är

mildare än i de flesta andra länder — framkallar fara för hjärnskador, varför en ytterligare reglering av sporten bör genomföras. Kommittén har därför utarbetat förslag till ändringar av nuvarande säkerhetsföreskrifter, vilkas genomförande enligt kommittén synes kunna väsentligt minska faran för hjärnskador. Med hänsyn härtill har kommittén ansett sig kunna underlåta att föreslå förbud mot boxning. Frågan härom bör dock enligt kommittén åter tas upp, om ytterligare säkerhetsföreskrifter inte införs eller efter några års erfarenhet visar sig otillräckliga.

Kravet på säkerhetsföreskrifter gäller både amatörboxningen och den professionella boxningen. De föreslagna säkerhetsföreskrifterna har närmast avfattats för amatörboxningen, men kommittén anser att föreskrifter kan utformas efter samma mönster för professionell boxning. Om professionell boxning kan existera om de föreslagna reglerna införs, är enligt kommittén en helt annan fråga. Förslagen är främst ett uttryck för vad man från läkarsynpunkt har ansett påkallat eller önskvärt. Å andra sidan kan säkerhetsföreskrifterna enligt kommitténs mening inte göras så omfattande och stränga att de i praktiken innebär ett kamouflerat boxningsförbud. Kommittén har inte tagit ställning till i vilken rättslig form förslagen bör genomföras och lämnar således öppet i vilken omfattning det bör ske genom lag eller administrativa bestämmelser eller genom boxningsorganisationernas egen försorg. Det anses dock väsentligt att likartade föreskrifter genomförs i alla de fyra länderna.

Förslagen till ytterligare säkerhetsföreskrifter innebär i korthet följande.

1. Den nedre åldersgränsen för tävlande bör höjas till minst 17 år för amatörer. För professionell boxning bör på grund av de särskilda och betydande risker som är förenade därmed en nedre åldersgräns på 21 år införas.

2. Skicklighetsprov bör krävas av boxare som skall delta i tävling.

3. En ytterligare minskning av antalet matcher per år och boxare anses önskvärd, särskilt för helt unga boxare.

4. Från medicinsk synpunkt bör det vara minst en veckas uppehåll mellan varje match. I allt fall bör en boxare inte delta i mer än en match under samma dygn.

5. Det bör eftersträvas att en boxare, särskilt inte en helt ung boxare, ej tillåts tävla mot väsentligt hårdare eller skickligare motståndare.

6. Tävlingsläkare bör tillerkännas rätt att ingripa i och avbryta en match. I samarbete med de nordiska ländernas medicinalmyndigheter bör en vägledning för tävlingsläkare utarbetas.

7. Alla tävlingsläkare bör genom kurser ha inhämtat kunskap om de särskilda faror som boxningen innebär.

8. Ringdomarna bör upplysas om vilka situationer som medför särskild fara för hjärnskador, så att de i tid kan avbryta sådana matcher. En instruktion för ringdomarna bör utarbetas av boxningsorganisationerna och de hälsovårdande myndigheterna i samarbete.

9. Startbokssystemet, som gör det möjligt för boxningsorganisationerna att kontrollera tävlingsboxarna, bör förbättras och göras likformigt i alla fyra länderna.

10. En skärpning bör genomföras av bestämmelserna om avstängning (karantän) efter match med knockout, nedslagning eller många hårda slag.

11. Efter avstängningsperiod bör obligatorisk hälsokontroll utföras av läkare som har fått sådan utbildning som nämns under punkt 7.

12. Boxare som har deltagit i ett stort antal hårda matcher (även under träning) bör avstängas från att vidare delta i tävlingsboxning.

13. Ringgolvetets stötabsoberande förmåga bör förbättras. Bl. a. bör den moderna trafikforskningens resultat kunna utnyttjas.

14. Försök bör göras att få fram nya typer av boxhandskar som bättre reducerar slagens verkan.

15. En ändamålsenlig boxningshjälms bör konstrueras. Den bör skydda boxaren mot skador av mjukdelar (öron, ögonbryn m. m.) och förminska den kraft varmed huvudet träffar golvet vid nedslagning. Nuvarande kända boxningshjälmor kan inte rekommenderas.

16. Användningen av tandskydd och underlivsskydd bör vara obligatorisk. Tandskyddet bör vara individuellt utformat.

Kommittén uttalar sig också i frågan om *ytterligare undersökningar* bör göras som komplettering till vad som redan är bekant om boxningens medicinska skadeverkningar. I detta ämne framhåller kommittén, att de vetenskapliga metoderna att påvisa hjärnskador är osäkra. Närmare undersökningar måste bli omfattande, besvärliga och dyrbara, samtidigt som utsikterna att nå fruktbara resultat är små. I stället föreslår kommittén, att ekonomiskt stöd utgår till teoretiska och experimentella undersökningar av vilket ringunderlag och vilka handskar och hjälmar som kan ge boxaren mesta möjliga skydd under träning och tävling. Sådana undersökningar skulle kunna utföras i samarbete med den moderna trafikforskningen.

4.2. Remissyttrandena

Yttranden har i Sverige avgetts av riksåklagaren (RÅ), rikspolisstyrelsen, socialstyrelsen, universitetskanslersämbetet, Sveriges riksidsrottsförbund, Svenska läkaresällskapet och Svenska föreningen för psykisk hälsovård. RÅ har vid sitt yttrande fogat yttranden från överåklagarna i Stockholms, Göteborgs och Malmö åklagardistrikt. Vid universitetskanslersämbetets utlåtande har fogats yttranden från de medicinska fakulteterna vid universitetet i Uppsala, Lund, Göteborg och Umeå samt vid Karolinska institutet i Stockholm. Riksidsrottsförbundet har bifogat yttrande från Svenska boxningsförbundet.

Bland remissinstanserna är meningarna delade om man kan nöja sig

med de ytterligare säkerhetsföreskrifter som kommittén har föreslagit eller om någon form av förbud mot boxning bör införas.

Boxningsförbundet tillstyrker vissa av förslagen till ytterligare säkerhetsföreskrifter samt avstyrker andra. Förbundet menar att de föreslagna bestämmelserna till största delen redan gäller för svensk amatörboxning. Förslaget under punkt 1 om höjning av åldersgränsen till 17 år för deltagande i tävlingar anser sig förbundet inte kunna tillstyrka. I fråga om punkt 4 sägs, att matcherna för samme boxare kan komma tätare än med en veckas mellanrum i slutskedet av mästerskapstävlingar, europamästerskap och olympiska spel. Förbundet anmärker, att kommittén inte har tagit ställning till hur en internationell turnering skall kunna genomföras på annat sätt än som nu sker. Förslaget under punkt 6 anser förbundet vara omöjligt att förverkliga. Förslaget möter ingen erinran, men förbundet anser sig inte ha några möjligheter att påverka utvecklingen när det gäller särskild utbildning för tävlingsläkare. I fråga om punkterna 13—16 anförs bl. a. att förbundet under hösten 1967 har påbörjat en allmän översyn av alla skyddsåtgärder. Ett av målen är att få fram en SIS-märkt boxningshjälm. Avslutningsvis framhålls, att man från förbundets sida inte godtar kommitténs ståndpunkt att amatörboxningssporten, i den form den nu utövas och med de säkerhetsbestämmelser som finns, är skadlig för utövarna.

Kommitténs förslag tillstyrks av *riksidrottsförbundet* och *överåklagaren i Stockholms åklagardistrikt*.

Universitetskanslersämbetet tillstyrker de föreslagna säkerhetsföreskrifterna i fråga om den boxning som framdeles kan komma att vara tillåten. Ämbetet framhåller, att de medicinska fakulteterna i sina yttranden vitsordar riktigheten av kommitténs redogörelse för vårt nuvarande vetande om boxningens skadeverkningar. Ämbetet uttalar vidare, att fakulteterna är eniga om att åtgärder är nödvändiga i syfte att minska risken för hjärnskador. *Den medicinska fakulteten i Uppsala* anser, att det från rent medicinsk synpunkt finns skäl att förbjuda såväl amatörboxning som professionell boxning. Alla försiktighetsåtgärder till trots torde boxning förbli en farlig sport, där uppenbara hjärnskademoment inte kan undvikas. *Den medicinska fakulteten i Lund* finner det angeläget att samhället kraftigare än som föreslås av kommittén ingriper mot boxningen. I första hand bör den professionella boxningen förbjudas. Däremot föreslår fakulteten inte f. n. något förbud mot amatörboxningen. De föreslagna utvidgade säkerhetsföreskrifterna bör införas snarast. I stort sett samma uppfattning har *den medicinska fakulteten i Umeå*. Även *den medicinska fakulteten i Göteborg* framhåller, att det är nödvändigt att snarast revidera boxningsreglerna i avsikt att nedbringa de skaderisker som under alla omständigheter kommer att vidlåda boxningen. *Den medicinska fakulteten i Stockholm* finner att de föreslagna kontroll- och säkerhetsföreskrifterna, även om de innebär ett tämligen rigoröst och differentierat kontrollsystem, inte kan

förebygga hjärnskador så länge nuvarande målsättning att slå ut motståndaren respektive premiering av slag mot huvudet kvarstår.

Övriga remissinstanser föreslår förbud, i några fall mot professionell boxning och i andra mot både amatörboxning och professionell boxning.

Enligt RÅ motiverar undersökningens resultat en radikal omprövning av samhällets attityd till boxningssporten. RÅ föreslår förbud mot all boxning. Endast genom ett sådant synes man komma till rätta med alla de nackdelar av medicinsk och mentalhygienisk art som är förenade med boxningen. *Rikspolisstyrelsen* är av samma uppfattning.

Svenska läkaresällskapet anser, att nuvarande kännedom om de medicinska skadeverkningarna är tillräcklig för bestämda ställningstaganden. Trots de säkerhetsföreskrifter som finns och föreslås kan boxningssporten inte godtas från medicinsk synpunkt. Sällskapet föreslår förbud mot såväl amatörboxning som professionell boxning. *Svenska föreningen för psykisk hälsovård* intar samma ståndpunkt.

Socialstyrelsen anser det inte vara realistiskt att räkna med att de föreslagna säkerhetsföreskrifterna skall kunna genomföras inom den professionella boxningen. På grund av de hälsorisker för deltagarna som är förenade med denna form av boxning och dennas förråande inverkan på publiken uttalar socialstyrelsen sig för ett förbud mot sådan boxning. Styrelsen sätter dessutom i fråga om inte offentliga tävlingar i amatörboxning bör förbjudas.

Överåklagaren i Göteborgs åklagardistrikt föreslår förbud mot professionell boxning, eftersom de föreslagna säkerhetsföreskrifterna inte kan tillämpas på sådan boxning. *Överåklagaren i Malmö åklagardistrikt* finner skaderiskerna i professionell boxning vara större än inom amatörboxningen och anser därför, att förbud mot professionell boxning bör övervägas.

5. Departementspromemorian

5.1. Promemorian innehåll

I promemorian tas i första hand upp frågan om hälsoriskerna vid utövandet av boxning. Vad som framför allt kan föranleda en omprövning av tillåtligheten av boxning är enligt promemorian de rön angående boxningens medicinska skadeverkningar som har lagts fram av den nordiska läkarkommittén. Av särskilt intresse anses redogörelsen för uppkomsten av kroniska hjärnskador hos boxare vara. I promemorian pekas på bl. a. läkarkommitténs uttalande att obotliga hjärnskador kan uppkomma som följd av upprepade hårda slag mot huvudet, vilka var för sig inte framkallar störningar av medvetandet. Hjärnskador kan således uppstå utan att boxaren har slagits knockout eller utan att han ens har blivit omtöcknad. Avgörande är i stället antalet hårda slag mot huvudet.

Enligt boxningsreglerna måste slag för att ge poäng träffa framsidan av

huvudet eller kroppen ovanför bältet. Dessa delar av kroppen utgör den s. k. träffytan. Som träffpunkter anges bl. a. ömse sidor av underkåkens främre del. Poäng tilldelas för anfall med rena slag, utdelade med handens knogparti. Slag som bara vidrör motståndaren utan att kroppens eller skulderpartiets vikt ligger bakom är inte poänggivande. Vid lika poängtal är den boxare som leder i antalet raka slag närmare till seger än den som har visat det bättre försvaret. Det är förbjudet att slå i nacken, som anses vara särskilt ömtålig. S. k. nackslag torde dock utgöra ett av de vanligaste regelbrotten. Sådana förseelser lär ofta förekomma i närkamper och tolereras av många ringdomare.

Reglerna för boxning visar enligt promemorian klart, att den boxare premieras som går till anfall och träffar sin motståndare med det största antalet slag av viss tyngd. Att slagen träffar huvudet är regelrätt och även eftersträvat, eftersom det är det enda sättet att segra genom knockout, dvs. åstadkomma hjärnskakning som genast leder till medvetslöshet. Det räcker inte att en boxare visar sig överlägsen sin motståndare i försvarsteknik. För att segra måste han också anfalla motståndaren och träffa denne med poänggivande slag. Följaktligen går träningen till stor del ut på att uppöva styrka och snabbhet i slaget. Avsikten är givetvis att varje slag skall träffa motståndaren så hårt som möjligt. Det är enligt promemorian mot denna bakgrund uppenbart att boxningsreglerna — och vissa förekommande regelbrott — främjar just det som av kommittén har betecknats som avgörande för uppkomsten av kroniska hjärnskador, nämligen att ett stort antal hårda slag träffar huvudet. Från medicinsk synpunkt talar således starka skäl mot boxningen i den form den nu utövas.

Vad den professionella boxningen beträffar tilläggs i promemorian att denna form av boxning från medicinsk synpunkt har ansetts som farligare för deltagarna än amatörboxningen, något som framgår av kommitténs betänkande och som under remissbehandlingen har vitsordats av medicinsk sakkunskap. Att den professionella boxningen är farligare sägs bl. a. bero på att deltagarna använder lättare handskar, att matchtiden är betydligt längre och att många av boxarna under sin karriär ibland har en tämligen lång aktiv tid, varigenom yrkesboxaren utsätter sig för risken att träffas av flera och hårdare slag mot huvudet än amatörboxaren. I detta sammanhang erinras om att kommittén har uttalat att det i synnerhet är vid professionell boxning som symtom uppstår på permanenta hjärnskador, s. k. punch-drunk-syndrom. De medicinska skälen sägs därför tala särskilt starkt för ett ingripande mot den professionella boxningen. Att för denna art av boxning diskutera införande av mera omfattande säkerhetsföreskrifter, ägnade att kraftigt nedbringa skadeverkningarna, bedöms i promemorian som helt verklighetsfrämmande, varför denna fråga förbigås. De anförda medicinska skälen mot den professionella boxningen sägs gälla

inte bara tävling och uppvisning i sådan boxning utan också matchträning med sparringpartner.

I promemorian konstateras vidare, att det inte tycks råda någon tvekan om att det material som har redovisats i betänkandet är tillräckligt för ett ställningstagande från medicinsk synpunkt också till amatörboxningen. Vissa synpunkter anförs i detta sammanhang på frågan om värdet av ytterligare säkerhetsföreskrifter för amatörboxningen. Därvid framhålls, att en stor del av de medicinskt sakkunniga som har yttrat sig över betänkandet anser att riskerna för hjärnskador kvarstår, även om de föreslagna föreskrifterna införs, och att boxningsreglernas premiering av slag mot huvudet inte kan förenas med de medicinska säkerhetskraven, även om skärpta bestämmelser införs. Det nämns härvid att det från några håll har föreslagits, att man för att utesluta all risk borde införa förbud mot slag mot huvudet. En sådan regel anses dock i promemorian strida mot den grundläggande idén med boxningen och därför inte vara genomförbar. Detsamma sägs gälla bestämmelser om bruk av en boxningshjälm som i likhet med fäktningsskyddet fullständigt skyddar huvudet och användning av handskar som helt förklarar verkan av hårda slag. Som en följd härav konstateras, att man genom ytterligare föreskrifter inte kan helt tillgodose medicinska krav på fullgott skydd mot hjärnskador.

I promemorian lämnas därefter synpunkter på frågan hur omfattande ett eventuellt förbud mot amatörboxning bör vara. Främst anses ett sådant förbud böra avse tävlingar och uppvisningar, eftersom det är under sådan boxning som deltagarna utsätter sig för särskilt stor risk att bli slagna knockout eller träffade av många hårda slag mot huvudet. Av flera orsaker, för vilka redogörs närmare i promemorian, anses det lämpligt att låta ett förbud mot amatörboxning omfatta också sådan träningsverksamhet som innebär slagväxling mellan två boxare.

Mot ett förbud mot amatörboxning anförs å andra sidan vissa skäl som har förts fram vid remissbehandlingen av läkarkommitténs betänkande. Det har sålunda framhållits, att ett syfte med boxningen har varit att förvandla oordnat slagsmål till en kamp med precisa regler och bestämda grunder för bedömning av de kämpandes prestationer. Boxningen sägs därigenom ha haft ett uppfostrande värde även för andra än dem som direkt har ägnat sig åt den. Boxningsförbundet har uttalat, att kampidrotterna jämsides med andra idrottsgrenar av individuell natur har en stor uppgift att fylla genom att kanalisera aggressioner i rätt riktning. Förbundet har också framhållit, att amatörboxningen är en god uppfostrare som har bidragit till att många svenska ungdomar har anpassats i sin slutliga miljö på rätt sätt. Dessa och liknande synpunkter förtjänar enligt promemorian visst beaktande.

Vid sidan av de medicinska synpunkterna anförs i promemorian två andra skäl mot boxningen. Det ena avser den förråande inver-

kan som tävlingar och uppvisningar i boxning anses ha — förutom på utövarna — på åskådarna, särskilt på ungdomar och andra personer med lättpåverkat psyke. I detta hänseende bedöms amatörboxningen inte skilja sig i högre grad från den professionella boxningen. Det andra skälet hänför sig endast till den professionella boxningen och avser de ekonomiska intressen som gör sig gällande vid denna. Det måste enligt promemorian anses stötande att boxare och arrangörer kan göra sig stora ekonomiska vinster på en verksamhet som är inriktad på att åstadkomma skador hos deltagarna. Avsevärda risker föreligger också för att arrangörer och andra som har ekonomisk fördel av boxarens verksamhet skjuter hänsynen till dennes hälsa åt sidan. Den professionelle boxaren själv kan av vinstbegär drivas att i sin boxning ta allvarliga risker för egen hälsa. Dessa skäl anses tala för att tävlingar och uppvisningar i professionell boxning bör förbjudas.

Mot bakgrund av de anförda synpunkterna anses enligt promemorian övertygande skäl tala för ett förbud mot tävlingar och uppvisningar i professionell boxning. Starka skäl anses tala för att förbudet skall omfatta också viss träning i professionell boxning, nämligen boxning med sparringpartner. Det framhålls sålunda bl. a. att det inte kan anses tillfredsställande att en yrkesboxare, som alltså skulle vara förbjuden att tävla här i landet, ändå skulle kunna bedriva sin träning här genom sparringmatcher.

Ett förslag till författning innebärande förbud mot professionell boxning har bifogats promemorian.

I promemorian tas inte slutlig ställning till frågan om ett förbud mot boxning bör omfatta inte bara professionell boxning utan också amatörboxning. Vid bedömande av frågan om amatörboxningen alltjämt bör vara tillåten i Sverige sägs det i promemorian givetvis vara av intresse vilken inställning boxningsorganisationerna har till kommitténs förslag till förbättrade säkerhetsbestämmelser. Riksidrottsförbundet har i sitt yttrande över läkarkommitténs betänkande förklarat sig berett att överlägga med boxningsförbundet i syfte att diskutera de föreslagna bestämmelser som hittills inte har tillämpats av boxningsförbundet. Utgången av dessa överläggningar kan enligt promemorian komma att inverka på det slutliga ställningstagandet till amatörboxningen. Av stort intresse anses också vara vilket resultat boxningsförbundets undersökningar angående förbättrad utrustning kan leda till och vilken ställning förbundet slutligen intar till de säkerhetsföreskrifter som kommittén har föreslagit och som ännu inte tillämpas i Sverige. Att de rekommenderade föreskrifterna införs av amatörboxningens organisationer torde enligt promemorian få anses utgöra en första förutsättning för att denna boxning alltjämt skall få utövas i Sverige. Av betydelse för ställningstagandet i frågan om också amatörboxningen bör förbjudas sägs bl. a. vara om man vid Nordiska rådets session i mars 1969 uppnår nordisk enighet om hur långt ett ingripande mot box-

ningen bör sträcka sig. Av olika skäl anses det vara till fördel om samtliga länder reglerar frågan på likartat sätt.

I syfte att få del också av remissinstansernas synpunkter på ett förslag till förbud mot all boxning har vid promemorian fogats ett alternativt förslag till hur ett sådant förbud kunde utformas lagtekniskt.

Vid val av lagteknisk lösning av frågan om utformningen av ett boxningsförbud är det enligt promemorian i huvudsak tre möjligheter som står till buds, nämligen att i brottsbalken reglera frågan om verkan av samtycke till boxning, att i allmänna ordningsstadgan förbjuda offentlig tillställning med boxning och att stifta en särskild lag i frågan. Dessa tre möjligheter undersöks närmare i promemorian. Därvid behandlas först möjligheten att genom en bestämmelse i *brottsbalken* upphäva den verkan av ett samtycke till misshandel som anses ligga i att man inlåter sig i boxning. De som deltar i boxning skulle i så fall därefter kunna bestraffas i enlighet med reglerna om ansvar för misshandel. Mot en sådan lösning anses emellertid väsentliga invändningar kunna resas. Till en början framhålls, att samtycket anses ha ansvarsbefriande verkan inte bara vid boxning och annan, mera lindrig misshandel utan också vid andra former av angrepp på den kroppsliga integriteten som i och för sig kan bedömas som misshandel. Att i brottsbalken införa en regel om att samtycke saknar verkan just vid boxningsutövning anses kunna leda till konsekvenser på andra sådana områden där samtycket nu verkar ansvarsbefriande. Av dessa skäl, som närmare utvecklas i promemorian, anses det vanskligt att i brottsbalken införa en samtyckesregel på ett speciellt rättsområde.

Vidare anmärks, att en regel i brottsbalken om att samtycke inte har ansvarsbefriande verkan knappast kan begränsas till viss form av boxning utan måste avse all boxning som i och för sig kan bedömas som misshandel. Vill man begränsa boxningsförbudet till att avse t. ex. endast professionell boxning bör därför en annan lagteknisk lösning väljas.

I promemorian behandlas därefter möjligheten att införa ett boxningsförbud i *allmänna ordningsstadgan*. Det konstateras, att ett sådant förbud i och för sig synes kunna tas in i ordningsstadgan, även om det knappast kan sägas ha sin naturliga plats i denna. Det anförs emellertid andra omständigheter som talar mot att ett förbud tas in i stadgan. I första hand framhålls, att denna i förevarande hänseende innehåller regler om sådana tillställningar som är att anse som offentliga. Ett boxningsförbud som tas in i stadgan skulle därför inte gärna kunna avse annat än offentliga tävlingar och uppvisningar i boxning. Önskar man förbjuda också sådan träning i boxning som inte utgör offentlig tillställning, måste förbudet i ordningsstadgan kompletteras med ett förbud på annat håll. Vidare befaras att ett förbud mot offentliga tillställningar, vid vilka boxning utövas, kommer att kringgåas genom att det bildas klubbar och andra organisationer, som enskilt anordnar tävlingar och uppvisningar i boxning under sådana

former att offentlig tillställning inte kan anses föreligga. Detta torde gälla vare sig ett sådant förbud avser endast professionell boxning eller både sådan boxning och amatörboxning.

Ingendera av de nu nämnda möjligheterna till lagteknisk lösning av ett boxningsförbud bedöms alltså i promemorian vara invändningsfritt. Den lämpligaste utvägen anges i stället vara att man i en *särskild lag* för in de förbudsbestämmelser och andra föreskrifter som behövs för att genomföra ett boxningsförbud. De två alternativ till författningar om förbud mot boxning som enligt vad som förut har sagts fogades till promemorian har därför utformats som förslag till lag om förbud mot professionell boxning respektive mot boxning. Vid upprättandet av förslagen har utgångspunkten varit, i det första fallet att boxningsförbudet skall gälla tävling, uppvisning och viss träning i professionell boxning, i det andra fallet att förbudet skall avse tävling, uppvisning och viss träning också i amatörboxning.

I motiveringen till den föreslagna lagen om förbud mot professionell boxning uttalas till en början, att det inte torde behövas någon definition i lagtexten av begreppet boxning. Frågan om vilka förhållanden som skall föreligga för att en tvekamp skall innebära boxningsutövning anses kunna lösas med ledning av de regler som allmänt tillämpas inom denna sportgren, varvid dock inte bör krävas att alla sådana regler har iakttagits i det konkreta fallet. Inte heller frågan om en viss boxning är att hänföra till professionell boxning eller amatörboxning anses böra vålla svårigheter. Således lär tillräcklig vägledning kunna fås i de regler beträffande amatörskap, utrustning, tävlingar m. m. som tillämpas av boxningens organisationer. Internationellt gäller bl. a. de artiklar och regler som har antagits av Association Internationale de Boxe Amateur (AIBA) och European Boxing Union. I Sverige gäller därjämte Svenska boxningsförbundets tävlingsbestämmelser och regeltolkningar samt Sveriges professionella boxningskommissionens (Prokommissionens) stadgar. Som exempel anförs att artikel 17 i stadgarna för AIBA torde kunna tjäna som utgångspunkt vid bedömningen av frågan om en boxare skall anses som amatörboxare eller professionell boxare.

En reservation görs dock för det fall att de nämnda reglerna eller deras tillämpning skulle komma att undergå någon mera väsentlig ändring. Om de nu gällande bestämmelserna för amatörboxningen skulle komma att ändras på sådant sätt att de närmar sig vad som tillämpas inom den professionella boxningen, anses sålunda frågan om amatörboxningens tillåtlighet få tas upp till ny prövning. I allt fall bör övervägas, om inte lagtexten då bör kompletteras med närmare definition av vilken boxning som avses med förbudet.

I 1 § lagutkastet har tagits in ansvarsbestämmelser för dem som är direkt engagerade i boxningsutövningen, nämligen boxarna själva. Förbudet

avser tävling och uppvisning, såväl offentlig som enskild, samt viss form av träning, nämligen den form därav som består i att två personer utdelar slag mot varandra. Att förbudet mot träning sålunda avses vara begränsat till boxning med sparringpartner anses tillräckligt tydligt framgå av att det enligt lagtexten skall krävas att någon »utövar» boxning genom att »deltaga i» träning. Med en sådan gränsdragning anses svårigheter inte uppstå att skilja förbjuden form av träning från sådan träningsverksamhet som inte omfattas av förbud.

Enligt promemorian finns det knappast någon anledning att låta förbudslagen få verkan utanför svenskt territorium. Denna begränsning av lagens tillämpningsområde anges genom att förbudet föreslås gälla enbart boxning som utövas här i riket.

I promemorian berörs också hur en förbudslagstiftning påverkar bedömningen av samtyckets ansvarsbefriande betydelse inom boxningen. Därvid förklaras bl. a. att det måste överlämnas åt rättstillämpningen att utforma regler om samtyckets verkan. Vissa synpunkter härpå anförs. Vidare konstateras att om en deltagare i en boxningsmatch har fått skador av sådan natur att hans samtycke inte kan anses utgöra straffrihetsgrund för motståndaren, denne bör dömas enligt bestämmelserna i 3 kap. brottsbalken och inte enligt förbudslagen. Straffbestämmelsen i 1 § har därför i förslaget gjorts subsidiär i förhållande till brottsbalken. Straffskalan föreslås bli bestämd till böter eller fängelse i högst sex månader. På misshandel som bedöms som ringa kan emellertid endast följa böter. Skulle en boxare — trots motståndarens samtycke — i och för sig anses ha gjort sig skyldig till ett sådant brott, bör ansvar ådömas enligt förbudslagen. Straffbestämmelsen i promemoriaförslaget har därför gjorts tillämplig endast i de fall då gärningen inte är belagd med strängare straff i brottsbalken.

I 2 § har tagits in ansvarsbestämmelser för andra än boxarna själva. I paragrafen anges vilka personer som kan straffas för att ha främjat utövning av professionell boxning. Uppräkningen är avsedd att uttömmande ange kretsen av ansvariga. Det har syntts vara mest betydelsefullt att kunna ingripa mot de personer som, jämte boxarna själva, har det största inflytandet över boxningens bedrivande. Kretsen av ansvariga personer har därför inskränkts till dem som anges i denna paragraf. Brottsbalkens medverkansregler avses alltså inte vara analogt tillämpliga.

I punkt 1 nämns den som anordnar eller ekonomiskt bidrar till tävling eller uppvisning i professionell boxning. Kretsen av ansvariga enligt denna punkt exemplifieras närmare i promemorian. I detta sammanhang nämns att manager, som inte deltar i förberedelserna för en match på annat sätt än genom att underhandla med promotorn och underteckna matchkontrakt, inte bör straffas som anordnare. Enligt punkt 2 i paragrafen skall också den som upplåter lokal för tävling eller uppvisning i professionell boxning kunna bestraffas. I punkt 3 föreslås straffansvar också för de vik-

tigaste funktionärerna vid tävling eller uppvisning, nämligen boxarnas sekonder och tävlingsdomare. Med tävlingsdomare avses både ringdomaren och poängdomarna. Däremot har det inte ansetts vara nödvändigt att ålägga även tränare ett särskilt straffansvar, utan det har bedömts vara tillräckligt att tränaren, som i allmänhet fungerar som boxarens sekond vid tävling eller uppvisning, i denna egenskap kan dömas till straff.

I promemorian framhålls vidare, att det vid tävlingar och uppvisningar i professionell boxning ofta torde bli fråga om stora ekonomiska vinster för boxarna och andra medverkande. Som ett verksamt komplement till straffhotet anses därför möjlighet böra finnas att förklara sådana vinster förverkade. En bestämmelse härom har tagits in i 3 §.

I promemorian erinras om att det enligt 12 § andra stycket allmänna ordningsstadgan krävs tillstånd av polismyndighet för anordnande av vissa offentliga tillställningar, även när sådan inte skall anordnas på allmän plats. Bland de tillställningar som omfattas av bestämmelsen nämns tävling och uppvisning i professionell boxning. Genomförs en lag som förbjuder offentlig tävling och uppvisning i professionell boxning, bör enligt promemorian den nämnda bestämmelsen i ordningsstadgan samtidigt ändras. Ett förslag till kungörelse om sådan ändring har bilagts promemorian. Förslaget har tagits in i den till statsrådsprotokollet i detta ärende fogade bilagan 1, som även upptar promemorians två alternativa lagförslag.

5.2. Remissyttrandena

Yttranden över promemorian har avgetts av RÅ, hovrätten över Skåne och Blekinge, rikspolisstyrelsen, socialstyrelsen, länsstyrelserna i Stockholms län och i Göteborgs och Bohus län, idrottsutredningen, Sveriges riksidrottsförbund (RF), Svenska boxningsförbundet samt Cykel- och sporthandlarnas riksförbund. Socialstyrelsen har vid sitt yttrande fogat utlåtanden av professorerna Eric Kugelberg och Gösta Rylander samt docenten Boris Silfverskiöld. Länsstyrelsen i Stockholms län har bifogat yttrande från polismyndigheten i Stockholm och länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län yttrande från länsläkaren i länet.

Om förslaget att förbjuda professionell boxning har Svenska boxningsförbundet inte yttrat sig. Samtliga övriga remissinstanser tillstyrker förslaget eller lämnar det utan erinran. RF framhåller dock, att den professionella boxningen inte tillhör förbundets verksamhetsområde och att förbundet därför inte har kunnat kontrollera utövandet av sådan boxning. RF finner sig inte ha anledning att ta ställning till frågan om förbud mot professionell boxning men uttalar, att ett sådant förbud inte strider mot de intressen som RF har att företräda. De remissinstanser som

har motiverat sin ståndpunkt att tillstyrka förslaget har främst framhållit de hälsorisker som är förenade med den professionella boxningen.

För ett förbud även mot amatörboxningen uttalar sig *RÅ, hovrätten över Skåne och Blekinge, rikspolisstyrelsen, socialstyrelsen, de båda länsstyrelserna, polismyndigheten i Stockholm* och *länsläkaren i Göteborgs och Bohus län*.

Det alternativa förslaget att låta förbudet omfatta också amatörboxningen avstyrks däremot av *idrottsutredningen, RF, Svenska boxningsförbundet, Cykel- och sporthandlarnas riksförbund* och *professorn Rylander*.

De remissinstanser som tillstyrker förbud även mot amatörboxningen motiverar detta i allmänhet med att hälsorisker för boxarna kvarstår, även om de säkerhetsföreskrifter genomförs som den nordiska läkarkommittén har föreslagit. *RÅ* menar dessutom, att det inte är osannolikt att ett förbud mot enbart professionell boxning skulle förändra amatörboxningens karaktär och skapa större sensation kring denna sportgren. *Hovrätten över Skåne och Blekinge* tillägger, att den enda säkerhetsföreskrift som kan ha någon avgörande betydelse torde vara en föreskrift om att slag mot huvudet är otillåtet. *Docenten Silfverskiöld* påpekar, att den av läkarkommittén föreslagna regeln att en boxare bör ha minst en veckas uppehåll mellan varje match och i allt fall inte bör delta i mer än en match per dygn är mycket betydelsefull. De säkerhetsföreskrifter som har införts sedan 1950-talet är enligt *Silfverskiöld* klart otillräckliga. Utarbetandet av nya skyddsåtgärder bör anslutas till den forskning beträffande stötskydd för huvudet som sker i statens trafiksäkerhetsråds regi.

Professorn Rylander framhåller i sitt yttrande, att amatörboxningen har ett uppfostrande och fysiskt stärkande värde, samt betonar betydelsen av att ett antal ungdomar får sitt aktivitetsbehov och sitt idrottsintresse tillfredsställt inom boxningsträningens ram. *Rylander* finner det vara tillräckligt att förbättra och precisera säkerhets- och skyddsbestämmelserna. Frågan om amatörboxningen bör tas upp till ny prövning, om ytterligare säkerhetsföreskrifter inte införs eller visar sig otillräckliga.

Idrottsutredningen, som enligt sina direktiv främst har att utreda statens ekonomiska stöd till idrotten, anser att statsstöd till amatörboxningen bör utgå så länge denna är en av *RF* accepterad idrottsgren och att det bör ankomma på *RF* att bestämma i vad mån boxningen bör komma i åtnjutande av det statliga idrottsstödet. Utredningen vill därför överlämna bedömningen av amatörboxningens framtida ställning till *RF*, detta i all synnerhet som det framlagda materialet — med beaktande av den i idrotts-sammanhang rigorösa medicinska kontrollen av utövarna — enligt utredningens uppfattning f. n. inte ger anledning till något förbud. En av ledamöterna i utredningen, *direktören Henry Ohlsson*, har i en reservation anfört, att det inte finns skäl att genom lagstiftning förbjuda amatörboxning men att statsmedel inte bör utgå till sådan boxning.

Skillnaden mellan professionell boxning och amatörboxning är enligt RF betydande i fråga om bl. a. tävlingsformer och hälsorisker. Reglerna för amatörboxningen har utarbetats i samråd med medicinsk expertis och företrädare för RF. I nära samarbete med RF och med RF:s ekonomiska stöd samt med utnyttjande av medicinsk och annan sakkunskap söker Svenska boxningsförbundet genom en rad säkerhetsföreskrifter och en noggrann kontroll av deras tillämpning energiskt eliminera skaderiskerna med amatörboxningen. Läkarkommitténs förslag till ytterligare säkerhetsföreskrifter bör enligt RF bli föremål för särskild prövning under medverkan från boxningsförbundets sida. RF har beviljat boxningsförbundet ett anslag om 10 000 kr. för en undersökning av bl. a. huvudskydd, handskar och ringmatta. Riskerna för skadeverkningar vid utövandet av amatörboxning i vårt land bedöms av RF vara ringa, om ytterligare säkerhetsföreskrifter genomförs. RF framhåller vidare, att förbud mot amatörboxning kan komma att få till följd att intresset för denna sport söker sig sådana uttryck och att sporten bedrivs i sådana former att de nu gällande säkerhetsbestämmelserna sätts ur funktion. RF motsätter sig därför ett förbud mot amatörboxning.

Svenska boxningsförbundet anser, att boxningen till sin natur är en försvarssport och att det är tveksamt om allvarliga följdverkningar kan befaras av amatörboxningen, om den utövas efter de regler som nu finns i Sverige. Förbundet förklarar sig berett att arbeta för vissa ytterligare säkerhetsåtgärder. Sålunda kommer förbundets styrelse att verka för att lägsta ålder för tävlingsboxning sätts till 16 år för nybörjare och till 17 år för juniorer. Styrelsen kommer också att föreslå, att tävlingsläkare får rätt att avbryta pågående match. I fråga om förbättring av ringgolv, handskar och huvudskydd erinrar förbundet om att en utredning härom pågår i samråd med Sveriges standardiseringskommission och statens provningsanstalt. Vidare framhåller förbundet, att styrelsen har beslutat att arbeta för att knockout som vinstgivande faktor tas bort i tävlingar för nybörjare och juniorer. Förbundet tillstyrker ytterligare forskning om amatörboxningens skadeverkningar. I yttrandet betonas också att amatörboxningen har en social och ungdomsfostrande betydelse.

Amatörboxningen bör enligt *Cykel- och sporthandlarnas riksförbund* inte förbjudas, eftersom den erbjuder unga män goda tillfällen till allsidig träning och personlig fostran.

Några remissinstanser har tagit upp frågan om avgränsningen av ett förbud mot träning i boxning. *Socialstyrelsen* biträder det föreslagna träningsförbudet, om detta innebär att övningar som bara avser att bevara kondition och smidighet inte kommer att vara förbjudna. *Länsstyrelsen i Stockholms län* anser, att det bör klart framgå att sådan träning som består i att två personer utdelar slag mot varandra är förbjuden endast i det fall att träningen innebär förberedelse för tävling eller uppvisning. Tränings-

förbudet skulle enligt länsstyrelsen utsträckas för långt, om exempelvis yngre pojkar blir förbjudna att ägna sig åt boxning även om det sker med föräldrarnas fulla gillande och kanske stöd. *Hovrätten över Skåne och Blekinge* anför att, om endast förbudet mot professionell boxning antas, en viss svårighet uppkommer att bestämma vad som menas med »träning i sådan boxning». Träningen kan alltid sägas vara träning i amatörboxning, om den inte sker direkt inför en avtalad professionell tävling eller uppvisning.

Kretsen av de personer som enligt promemoriaförslaget skulle kunna bestraffas för främjande av förbjuden boxning bör enligt *RÅ* och *rikspolisstyrelsen* omfatta också managern. Enligt *RÅ* torde denne inte sällan tillhöra de största profitörerna på den professionella boxningsverksamheten. Rikspolisstyrelsen framhåller, att en manager genom kontrakt med en boxare i regel har denne så hårt knuten till sig att det i praktiken är managern som har det huvudsakliga inflytandet i fråga om tidpunkt, plats och motståndare för boxarens tävlingar.

De remissinstanser som har yttrat sig om förbudsbestämmelsernas utformning biträder den lagtekniska lösning som har föreslagits i promemorian. *RÅ* kompletterar de synpunkter som har anförts i promemorian i denna del med att det från systematisk synpunkt skulle vara olämpligt att i allmänna ordningsstadgan föra in föreskrifter om straff för brott mot boxningsförbud, eftersom stadgans nuvarande straffbestämmelser avser endast bagatellförseelser.

Hovrätten över Skåne och Blekinge anser en närmare definition av begreppet boxning vara önskvärd. Om man i lag meddelar ett generellt, straffsanktionerat förbud mot viss verksamhet, är det enligt hovrätten högst angeläget att det inte kan råda någon tvekan om vilken verksamhet som förbudet omfattar. Skulle man t. ex. ändra reglerna för boxning, måste man kunna fastställa var gränsen för det förbjudna området går. Vilka förändringar som helst av boxningsreglerna kan inte vara tillräckliga för att befria från förbudet. Men om t. ex. slag mot huvud utesluts genom ytterligare säkerhetsföreskrifter, torde sporten med hänsyn till det främsta motivet för ett boxningsförbud ha ändrat karaktär i sådan grad att den inte längre är att anse som boxning i lagens mening.

6. Departementschefen

6.1. Allmän motivering

Den svenska amatörboxningen leds och kontrolleras av Svenska boxningsförbundet. Förbundet är medlem i Sveriges riksidrottsförbund (RF), som fortlöpande granskar dess verksamhet och godkänner dess tävlingsbestämmelser.

Den professionella boxningen i Europa administreras av European Boxing Union. I Sverige lyder denna form av boxning under Sveriges professionella boxningskommission (Prokommissionen). Denna utfärdar licens för dem som önskar utöva boxning yrkesmässigt och fastställer dagar för tävlingar och uppvisningar i professionell boxning. Kommissionen utses av boxningsförbundet.

De nuvarande reglerna för boxning härrör i sina huvuddrag från mitten av 1800-talet. Då infördes bestämmelser om bl. a. skyldighet att använda boxhandskar. Rondernas längd bestämdes till tre minuter och amatörboxningen skildes från prisboxningen. Reglerna för boxningen har sedan reviderats åtskilliga gånger i mildrande riktning. I Sverige infördes betydelsefulla regler i detta syfte under 1950-talet.

Boxningen är inte någon större sportgren i Sverige. Sporten domineras här helt av amatörboxningen. År 1965 var antalet klubbar för amatörboxare 119 och antalet boxare omkring 3 200. Samma år fanns endast sex professionella boxare registrerade i Sverige. Under årens lopp torde endast ett 50-tal svenskar ha ägnat sig åt professionell boxning. I Danmark och Finland synes intresset för boxning vara större än i Sverige, i Norge däremot avsevärt mindre. I Island är all boxning förbjuden genom en lag från år 1956.

Under senare delen av 1800-talet var boxning en tid förbjuden i några stater i USA och i vissa grevskap i England. Förbuden var i första hand föranledda av de sociala problem som hade uppstått i samband med boxningstävlingar, såsom anhopning av asociala element, allmänna slagsmål etc. Även i Sverige har förekommit tendenser till att hindra boxningstävlingar. I vissa städer, bl. a. Stockholm, vägrade sålunda polismyndigheterna under 1920-talet att lämna tillstånd till offentliga tävlingar och uppvisningar i professionell boxning. Skälen härför synes närmast ha varit att yrkesboxningen bedömdes ha en förråande inverkan och att osunda vinstintressen ansågs göra sig gällande.

I den allmänna debatten sägs ibland att boxningen, i de former den nu utövas, utgör en legaliserad misshandel. Förklaringen till att brottsbalkens regler om ansvar för misshandel inte har tillämpats, när skador uppsåtligt har tillfogats deltagare i boxningsmatch, är att den skadelidande anses ha samtyckt till de skador som kan komma att drabba honom under matchen. Att samtycke anses ha straffriande verkan torde delvis sammanhånga med att boxningssporten är en av samhället tolererad verksamhet.

Under det senaste årtiondet har såväl i riksdagen som i Nordiska rådet väckts förslag om förbud mot boxning. Förslagen har i första hand gällt professionell boxning och har främst motiverats av boxningens skadeverkningar, som hade uppmärksamrats på allvar först omkring år 1930 men sedan hade framstått allt tydligare. Vissa av förslagen har lett till att utredningsarbete verkställt. Sedan 1955 års riksdag hos Kungl. Maj:t hade hemställt om utredning i syfte att klarlägga boxningens skadeverkningar, tillkallade chefen för inrikesdepartementet en särskild sakkunnig som år 1961 avlämnade ett betänkande i ämnet. I detta rekommenderades vissa smärre förbättringar i gällande säkerhetsföreskrifter. Betänkandet ingick sedan i arbetsmaterialet för den nordiska kommitté som jag strax skall beröra. Vid 1962, 1967 och 1968 års riksdagar väcktes motioner med yrkande om ingripande mot boxningen, i synnerhet den professionella. Motionerna föranledde ingen åtgärd på grund av att resultatet av då aktuellt utredningsarbete ansågs böra avvaktas, innan riksdagen tog ställning i boxningsfrågan.

I Nordiska rådet togs boxningsfrågan upp med anledning av ett medlemsförslag år 1962 om en rekommendation till regeringarna i de andra nordiska länderna än Island att förbjuda professionella boxningstävlingar. Förslaget ledde till att rådet år 1963 rekommenderade berörda länder att låta företa en gemensam undersökning av boxningens skadeverkningar. Den kommitté av medicinskt sakkunniga som därefter tillsattes — här kallad den nordiska kommittén — avlämnade ett betänkande år 1967. Därin lades fram en rad förslag till nya säkerhetsföreskrifter. Kommittén ansåg, att ett förbud tills vidare inte borde meddelas. Vid den remissbehandling av betänkandet som ägde rum i Sverige förordade flertalet remissinstanser förbud mot professionell boxning. Åtskilliga ville förbjuda även amatörboxningen. Den förut nämnda rekommendationen ansågs vid rådets session år 1968 slutbehandlad, sedan den däri begärda undersökningen hade utförts. Vid samma session väcktes ett nytt medlemsförslag med hemställan att rådet skulle rekommendera regeringarna i Danmark, Finland, Norge och Sverige att förbjuda professionell boxning. En rekommendation av sådant innehåll antogs av rådet i mars 1969.

På grundval av den nordiska kommitténs betänkande år 1967 och remissyttrandena över detta utarbetades i början av år 1969 inom justitiedepartementet en departementspromemoria med förslag till lag om förbud mot professionell boxning. Utan ställningstagande till frågan huruvida förbud borde införas även mot amatörboxning lades i promemorian fram också ett alternativt förslag, innebärande förbud mot all boxning. Vid remissbehandlingen av promemorian har så gott som samtliga remissinstanser tillstyrkt förslaget om förbud mot professionell boxning eller lämnat det utan erinran. Meningarna har däremot varit delade i frågan om förbudet bör omfatta också amatörboxningen.

I det föreliggande utredningsmaterialet och de i anslutning därtill framförda synpunkterna är det tre sakfrågor som tilldrar sig särskild uppmärksamhet, nämligen hälsoriskerna, andra ogynnsamma konsekvenser av boxningen och frågan huruvida en förbättring av säkerhetsföreskrifterna kan tänkas vara tillräcklig åtgärd f. n.

Vad angår hälsoriskerna har den nordiska kommittén gjort vissa bedömningar om boxningens medicinska skadeverkningar. Kommittén har därvid grundat sig på den kännedom om dessa verkningar som redan finns inom den medicinska litteraturen. Därvid har kommittén tagit hänsyn till de väsentliga ändringar i amatörboxningsreglerna som till skydd för boxarens hälsa har införts under senare tid. I betänkandet redogörs för riskerna för akuta hjärnskador genom hårda slag mot huvudet under boxningsmatcher. Därvid nämns, att före år 1966 sammanlagt omkring 300 boxare, varav två i Sverige, torde ha avlidit på grund av akut hjärnskada i samband med boxningsmatch. I betänkandet konstateras också, att permanenta hjärnskador kan uppstå, i synnerhet vid professionell boxning, utan att boxaren har slagits knockout eller ens blivit omtöcknad. Obotliga hjärnskador kan framkallas genom upprepade slag mot huvudet, vilka var för sig inte medför medvetandestörningar. Efter hjärnskador kan uppstå psykiska defekter som framför allt visar sig genom mentala rubbningar och bristande social anpassning. Trots de hälsorisker med vilka boxningen sålunda anses förenade föreslår kommittén inte något förbud mot boxning utan den nöjer sig med att lägga fram vissa — i det följande behandlade — förslag till nya säkerhetsföreskrifter, gällande både professionell boxning och amatörboxning. Genomförs dessa föreskrifter, anser kommittén att boxningsskadorna elimineras i sådan grad att man tills vidare — i avvaktan på ytterligare erfarenheter — bör kunna avstå från förbud.

Departementspromemorian grundas, såvitt angår hälsoriskerna, på det material som har redovisats av den nordiska kommittén och på remissyttrandena över detta.

Vid remissbehandlingarna av det nordiska betänkandet och av departementspromemorian har de medicinskt sakkunniga remissinstanserna förklarat sig dela kommitténs uppfattning om boxningens medicinska skadeverkningar och ansett, att nuvarande erfarenheter och kunskaper om verkningarna är fullt tillräckliga för bestämda ställningstaganden i förbudsfrågan. Dessa remissinstanser har också i allmänhet menat, att de föreslagna säkerhetsföreskrifterna från medicinsk synpunkt inte är nog långtgående, och har därför förordat förbud mot all boxning. Bland övriga som i yttrande över promemorian har förordat sådant förbud under åberopande av hälsoriskerna kan nämnas RÅ, hovrätten över Skåne och Blekinge, rikspolisstyrelsen och de båda länsstyrelser som har hörts. Det förtjänar dock också att framhållas, att några av de remissinstanser som representerar medicinsk sakkunskap anser att de medicinska skälen — i betraktande av

olika förhållanden av annan art — inte är fullt tillräckliga för att låta ett förbud omfatta även amatörboxningen. Dessa remissinstanser (de medicinska fakulteterna i Lund och Umeå samt professorn Rylander) utgår därvid från att säkerhetsföreskrifterna förbättras.

För min del vill jag framhålla, att man genom den nordiska kommitténs utredning och de två remissbehandlingarna i ämnet har fått en klarare bild av vilka skadeverkningar och hälsorisker som är förenade med boxning. Enligt min uppfattning, som stöds på uttalanden från det övervägande antalet av de remissinstanser som har yttrat sig, är de medicinska skadeverkningarna av boxningen — jag avser då främst hjärnskador av kronisk karaktär — allvarigare än man tidigare har haft anledning att räkna med. Dessa verkningar måste anses vara av sådan art att boxningen från medicinsk synpunkt inte längre kan godtas som sportgren i sin nuvarande form. Samhället kan inte underlåta att ingripa för att förebygga de allvarliga, ibland livshotande skador som boxare kan drabbas av och som i sin tur kan leda till bl. a. arbetsförmåga och sociala anpassningssvårigheter.

Det finns anledning att betona att, som framhålls i departementspromemorian, den professionella boxningen måste anses hälsofarligare än amatörboxningen. Detta har flera orsaker, bl. a. att deltagarna använder lättare handskar, att matchtiden är betydligt längre och att många av boxarna under sin karriär har en tämligen lång aktiv tid. Den professionelle boxaren utsätter sig således för risken att träffas av flera och hårdare slag mot huvudet än amatörboxaren. Enligt vad som framgår av den nordiska kommitténs utredning är det också i synnerhet professionell boxning som har lett till symptom på permanenta hjärnskador.

Sammanfattningsvis anser jag, att vad som upplysts om hälsoriskerna starkt talar för förbud mot boxning och att skälen därvid självfallet är starkast i fråga om professionell boxning.

När det gäller andra ogynnsamma konsekvenser av boxningen än de berörda hälsoriskerna framhålls i departementspromemorian — förutom att boxningen ibland har en förråande verkan — att det är angeläget att man stävjar de osunda ekonomiska intressen som gör sig gällande inom yrkesboxningen. Det anförs, att det måste anses stötande att boxare och arrangörer kan göra sig betydande vinster på en verksamhet som är inriktad på att åstadkomma skador hos deltagarna. Vad som sålunda har anförts har i regel inte mött någon gensaga under remissbehandlingen.

Nu berörda förhållanden vill även jag betrakta som skäl för förbud. Även på denna punkt är förbudsskälen starkast i fråga om professionell boxning.

Vad angår frågan om förbättring av säkerhetsföreskrifterna för boxning har den nordiska kommittén lagt fram ett förslag därom i 16 punkter. Förslaget närmare innebörd har refererats i det föregående (4.1). Förslaget avser både professionell boxning och amatörboxning, men

jag avser först att behandla frågan om införande av ytterligare säkerhetsföreskrifter för den *professionella boxningen*.

Redan vid remissbehandlingen av den nordiska kommitténs betänkande anfördes i en del yttranden, att man inte kunde påräkna att berörda boxningsorganisationer skulle genomföra ytterligare säkerhetsföreskrifter för den professionella boxningens del.

Av åtskilliga andra yttranden framgår att man, oavsett den frågan, ansåg de föreslagna säkerhetsföreskrifterna otillräckliga för att i godtagbar grad förebygga de hälsorisker som är förenade med den professionella boxningen.

I departementspromemorian anfördes, att det var helt verklighetsfrämmande att för den professionella boxningens del diskutera införande av mera omfattande säkerhetsföreskrifter, ägnade att kraftigt nedbringa skadeverkningarna. Remissinstanserna har inte gjort någon invändning mot detta uttalande. RF framhåller särskilt, att förbundet inte kan kontrollera utövandet av professionell boxning, eftersom denna inte faller inom förbundets område. Det kan tilläggas, att Svenska boxningsförbundet har avstått från att yttra sig när det gäller föreskrifter för eller förbud mot professionell boxning.

Med hänsyn särskilt till den professionella boxningens internationella anknytning delar jag den i promemorian uttalade uppfattningen att det får anses verklighetsfrämmande att räkna med att sådana omfattande säkerhetsföreskrifter som kommittén har föreslagit skulle kunna genomföras för denna boxnings del.

Mot bakgrunden av vad som i det föregående har anförts beträffande den professionella boxningen anser jag, att tillräckligt underlag föreligger för ett ställningstagande till frågan om förbud mot sådan boxning. De åberopade hälsoriskerna och övriga ogynnsamma konsekvenser av denna boxningsform talar som förut har nämnts starkt för förbud. Med hänsyn härtill och då man inte kan räkna med att komma fram till säkerhetsföreskrifter som i godtagbar grad kan förebygga hälsoriskerna förordar jag att — i enlighet med Nordiska rådets rekommendation i mars 1969 — förbud mot professionell boxning införs. Till frågan om den närmare utformningen av en sådan förbudslagstiftning återkommer jag senare.

I frågan om ytterligare säkerhetsföreskrifter för *amatörboxningen* bör först uppmärksammas, att det inte föreligger behov att göra ändringar i gällande säkerhetsföreskrifter i alla de avsenden som avses i den nordiska kommitténs 16-punktsförslag. Sålunda uppfyller redan nu de svenska boxningsreglerna i vissa avsenden de krav som har ställts upp av den nordiska kommittén. Jag vill i det sammanhanget erinra om att nuvarande regler för amatörboxningen i Sverige har utarbetats av boxningsförbundet i samråd med medicinsk expertis och företrädare för RF.

Boxningsförbundets styrelse har förklarat sig vilja medverka till att ytterligare säkerhetsföreskrifter införs i enlighet med kommittéförslaget och har nämnt vilka regeländringar som närmast kommer i fråga. Av för-

bundets uttalande framgår emellertid att man f. n. inte avser att införa samtliga föreslagna föreskrifter. Den nordiska kommittén anser däremot, att förslagen måste betraktas som en helhet, och under remissbehandlingen har, främst från medicinsk expertis, framhållits att samtliga föreskrifter är betydelsefulla och att det bör vara ett minimikrav att de till fullo genomförs för att boxningen skall kunna tillåtas.

En hel del remissinstanser har ansett, att de föreslagna säkerhetsbestämmelserna är otillräckliga. Bl. a. har invänts att kommittén inte har föreslagit den enda föreskrift som kan vara av någon praktisk betydelse, nämligen ett ovillkorligt förbud att under boxning rikta slag mot huvudet eller ansiktet. Det har också sagts, att hjärnskador inte kan förebyggas så länge nuvarande målsättning att slå ut motståndaren står kvar.

Av särskild betydelse i detta sammanhang är uttalandet från boxningsförbundet, att dess styrelse i princip har beslutat att arbeta för att knock-out tas bort som vinstgivande faktor i nybörjar- och juniortävlingar. Förslag i sådan riktning har inte förts fram av läkarkommittén. Ett fullföljande av detta beslut, som utgör ett betydelsefullt initiativ från styrelsens sida, torde medföra en avsevärd reducering av riskerna för hjärnskador på nybörjare och juniorer.

Enligt min uppfattning framgår klart av den föreliggande utredningen att man har att räkna med hälsorisker, bl. a. vissa risker för hjärnskador, även om de säkerhetsföreskrifter som den nordiska kommittén har föreslagit genomförs fullt ut och boxningsförbundets nyssnämnda beslut realiseras. Det är naturligtvis svårt att bedöma storleken av dessa risker och om det trots genomförande av föreskrifter av angiven art kommer att inträffa skador som leder till bestående men. Jag anser dock, att man har anledning att sätta tilltro till kommitténs bedömning att ett genomförande av förslagen rimligen torde kunna väsentligt minska faran för hjärnskador.

Som har framgått råder inom den medicinska expertisen inte enighet om nödvändigheten av ett förbud mot amatörboxning. Jag är för egen del benägen att — under förutsättning att de föreslagna säkerhetsföreskrifterna kommer att genomföras utan något väsentligt undantag — inta ståndpunkten att förbud mot amatörboxningen inte bör införas f. n. Denna ståndpunkt bör dock omprövas, om den nämnda förutsättningen inte uppfylls eller om det visar sig att berörda föreskrifter inte i tillräcklig grad undanröjer hälsoriskerna. Jag vill tillägga, att jag utgår från att boxningsförbundet allvarligt arbetar för att knockout tas bort som vinstgivande faktor i första hand vid nybörjar- och juniortävlingar.

I enlighet med det anförda anser jag att förbud mot amatörboxning inte bör införas nu.

I fråga om vissa av de föreslagna säkerhetsföreskrifterna vill jag anföra följande.

Enligt punkt 4 i förslaget till ytterligare säkerhetsföreskrifter bör det

vara minst en veckas uppehåll mellan varje match som en boxare deltar i. I allt fall bör han inte delta i mer än en match per dygn. Den föreslagna bestämmelsen torde medföra att det blir omöjligt att under nuvarande former genomföra mästerskapstävlingar av olika slag, eftersom matcherna i slutskedet av sådana kan komma tätare. När det gäller lokala, regionala och nationella mästerskapstävlingar synes det emellertid inte vara omöjligt att organisera turneringarna så att den föreslagna säkerhetsföreskriften kan följas. Jag förutsätter att boxningsförbundet allvarligt undersöker möjligheterna härtill. I olympiska spel och andra internationella tävlingar skall emellertid internationella tävlingsregler tillämpas, och i sådana fall torde rekommendationen i fråga om vilotid mellan matcherna vanligen inte kunna följas.

Vad boxningsförbundet har anfört om medverkan från det allmännas sida vid utarbetandet av vägledning för tävlingsläkare (punkt 6) och vid utbildning av sådana (punkt 7) torde inte vara av beskaffenhet att påkalla något ställningstagande av Kungl. Maj:t i detta sammanhang.

Beträffande förslagen att förbättra ringgolv, boxhandskar och boxningshjälm har under remissbehandlingen av departementspromemorian upplysts, att boxningsförbundet har påbörjat tekniska undersökningar med sådant syfte i samråd med standardiseringskommissionen och statens provningsanstalt. Som berörts av en remissinstans bör man vid utarbetandet av de nya skyddsåtgärderna på detta område kunna dra fördel av den forskning beträffande stötskydd för huvudet som sker i statens trafiksäkerhetsråds regi.

De säkerhetsföreskrifter som har föreslagits av den nordiska kommittén berör olika skyddsfrågor och man måste räkna med att inte alla förslag kan genomföras samtidigt. Bl. a. kan de tekniska undersökningarna bli tidskrävande. Det får förutsättas att RF, som i viss mån kontrollerar boxningsförbundets verksamhet, följer utvecklingen. Detta torde kunna ske genom RF:s regelgranskande och anslagsbeviljande verksamhet. Målet för den utveckling mot nya säkerhetsbestämmelser som RF och boxningsförbundet har förklarat sig beredda att arbeta för bör vara att samtliga föreskrifter som den nordiska kommittén har föreslagit genomförs.

I och för sig hade det varit av värde om likartade lagbestämmelser hade kunnat genomföras i alla de nordiska länderna. Nordisk rättslikhet har dock inte sådan betydelse på detta område att det finns något hinder mot att man i Sverige redan nu vidtar de här förordade åtgärderna.

I enlighet med det förut anförda bör ett förbud mot boxning alltså tills vidare begränsas till den professionella boxningen. Vad beträffar den lagtekniska utformningen av ett sådant förbud synes det inte råda någon tvekan om att man bör välja den lösning som har föreslagits i promemorian, nämligen en särskild lag. Jag förordar därför, att förbudsreglerna tas in i en särskild lag om förbud mot professionell boxning.

Som en följd av ett förbud mot professionell boxning måste, som också har förordats i departementspromemorian, ändring göras i 12 § andra stycket allmänna ordningsstadgan. Detta innehåller en specialbestämmelse om krav på tillstånd av polismyndighet för anordnande bl. a. av tävling och uppvisning i professionell boxning. Vad som sålunda sägs om professionell boxning bör utmönstras samtidigt med att professionell boxning förbjuds.

På grundval av det anförda har inom justitiedepartementet upprättats förslag till lag om förbud mot professionell boxning och till kungörelse om ändring i allmänna ordningsstadgan den 14 december 1956 (nr 617). Förslagen torde få fogas till statsrådsprotokollet i detta ärende som *bilaga 2*.¹

6.2. Specialmotivering

Lag om förbud mot professionell boxning

Rubriken

Rubriken innehåller begreppen »professionell» och »boxning».

I departementspromemorian (jfr under 5.1 i det föregående) förklaras, att det inte lär föreligga något behov att i lagen definiera begreppet boxning. Jag delar denna uppfattning. Innebörden av begreppet torde i allmänhet vara klar. Den får bestämmas med hänsyn till sportgrenens allmänna kännetecken och de grundläggande regler som allmänt iakttas inom grenen. Boxning kan sålunda anses föreligga även om inte alla regler har följts. Skulle en tvekamp mellan två personer bära boxningsmatchens allmänna prägel, bör det anses likgiltigt om vissa av de regler som allmänt tillämpas i boxningsmatch inte har iakttagits, t. ex. regler om boxarnas utrustning och rondernas längd eller om poängberäkning. Frågan om boxning skall anses föreligga får alltså bedömas med utgångspunkt från förhållandena i det aktuella fallet och under beaktande av boxningens allmänna karakteristika.

Inte heller frågan om en viss boxning är att hänföra till professionell boxning eller amatörboxning torde vålla några svårigheter. Regler för den professionella boxningen har fastställts av European Boxing Union. Vissa bestämmelser av intresse för gränsdragningen mellan amatörboxning och professionell boxning återfinns också i de artiklar som har antagits av AIBA, den organisation som kontrollerar den internationella amatörboxningen, samt i boxningsförbundets tävlingsbestämmelser och regeltolkningar. I dessa regler torde tillräcklig vägledning stå att få för bestämmande av om en boxningsmatch är professionell eller inte. Skulle reglerna om gränsdragningen mellan amatörboxning och den yrkesmässiga boxningen komma att ändras i väsentlig grad, kan detta givetvis föranleda att lagen senare kan behöva kompletteras med en definition av begreppet professionell eller att förbudets räckvidd i övrigt omprövas. Det finns f. n. inga tecken på en sådan utveckling.

¹ Bilagan har uteslutits här. Den är likalydande med de förslag som är fogade vid propositionen.

1 §

Paragrafen, som motsvarar 1 § i promemorieförslaget, innehåller bestämmelser om straff för den boxare som deltar i tävlings-, uppvisnings- eller träningsmatch i professionell boxning.

Bestämmelsen är utformad så, att det framgår att den är begränsad till att gälla endast dem som är direkt engagerade i utövande av professionell boxning, dvs. boxarna själva. I 2 § har tagits in förbudsbestämmelser beträffande andra personkategorier.

Det främsta skälet för ett boxningsförbud är, som tidigare har nämnts, de hälsorisker som är förenade med sporten. Dessa risker föreligger givetvis i första hand vid tävlings- och uppvisningsmatcher. Förbudet gäller därför sådana matcher, såväl offentliga som enskilda.

Som har framhållits i departementspromemorian gäller de medicinska skäl som kan anföras mot den professionella boxningen också den form av träning som utgörs av en professionell boxares träning med sparringpartner och som består i att boxarna utdelar slag mot varandra. Även sådana träningsmatcher kan vara hälsovådliga och bör vara omfattade av förbudet. All annan träning som professionell boxare bedriver, såsom rent konditionsstärkande övningar, skuggboxning och slag mot särskilda redskap, bör emellertid vara tillåten. Förbudet mot träningsmatcher bör inte vara begränsat till sådana som äger rum direkt inför en avtalad match utan bör gälla också träning med sparringpartner under tid, när boxaren inte är kontrakterad för viss match.

Uttrycket »träningsmatch i professionell boxning» avser även träningsmatch som äger rum mellan professionell boxare och sparringpartner, oavsett om denne har betingat sig ersättning för sin medverkan. Även en amatörboxare, som utan vederlag uppträder som sparringpartner mot professionell boxare, bör alltså kunna straffas för otillåten boxningsutövning.

Förbudsreglerna skall gälla endast sådana matcher som äger rum här i landet.

Mot den i promemorian föreslagna straffskalan har några erinringar inte framförts under remissbehandlingen, och förslaget i den delen har därför följts i departementsförslaget. Inte heller har promemorians förslag att låta straffbestämmelsen vara i viss mån subsidiär i förhållande till brottsbalken mötts av några invändningar. För egen del anser jag mig emellertid inte kunna ansluta mig till förslaget i denna senare fråga. Enligt promemorieförslaget skulle förbudslagen inte tillämpas, om den förbjudna boxningen även innefattade brott belagt med strängare straff i brottsbalken. Jag anser emellertid, att i sådana fall brottskonkurrens bör anses föreligga och att ansvar bör ådömas enligt såväl förbudslagen som brottsbalken. I förslaget har straffbestämmelsen därför inte gjorts subsidiär i förhållande till brottsbalken.

2 §

Paragrafen motsvarar 2 § i promemorieförslaget. Vissa ändringar har dock skett i förhållande till detta.

I frågan vilka personer som, jämte boxarna själva, skulle omfattas av boxningsförbudet framhölls i departementspromemorian, att det givetvis skulle kunna vara möjligt att endast analogivis tillämpa brottsbalkens medverkansregler. En sådan utväg skulle emellertid medföra, att kretsen av dem som skulle drabbas av medverkansansvar blir obestämd och kommer att omfatta också personer vars medverkan får anses föga straffvärd. I förslagets 2 § angavs därför vilken slags medverkan till brott mot 1 § som skulle kunna bestraffas. Detta innebar en avsevärd begränsning av medverkansansvaret.

Även enligt min uppfattning bör en begränsning ske. Jag anser vidare, att de handlingar som skall kunna bestraffas vid sidan av själva boxandet inte bör anknytas till brottsbalkens medverkansregler. En sådan konstruktion medför nämligen att det inte skulle bli möjligt att ingripa mot en planerad professionell boxningsmatch, innan den har börjat. Enligt svensk rätt förutsätts sålunda för straffbar medverkan att den straffbelagda gärningen har utförts. Med hänsyn främst till önskvärdheten av att kunna ingripa mot en planerad match på ett tidigt stadium har 2 §, till skillnad från promemorians förslag i denna del, inte konstruerats som en medverkansregel. I stället har de handlingar som har ansetts straffvärda i paragrafen utformats som självständiga brott. I en ny paragraf, 3 §, har sedan tagits in en bestämmelse av innebörd att brottsbalkens medverkansregler inte skall tillämpas analogt vid brott mot förbudslagen.

I promemorieförslaget har som förutsättning för straffbarhet angetts, att de olika handlingarna skall främja tävling eller uppvisning i professionell boxning. Jag anser, att även handlingar som avser sparringmatcher bör vara förbjudna. I förevarande förslag har straffbarheten därför anknutits till sådana matcher som avses i 1 §, dvs. både tävlings-, uppvisnings- och träningsmatcher.

Bestämmelserna i 2 § bör, liksom i 1 §, vara territoriellt begränsade till boxning som utövas här i landet.

Vad sedan angår vilka handlingar avseende förbjudna matcher som bör vara omfattade av förbudet i 2 § har paragrafens bestämmelser begränsats till förfaranden, som på ett mera avgörande sätt främjar en förbjuden boxningsmatch eller som brukar medföra större ekonomisk vinst för vederbörande. Dessa handlingar har i paragrafen delats upp i tre punkter.

Den första punkten i mitt förslag motsvarar punkterna 1 och 2 i promemorieförslaget. I första hand avses den som i egenskap av s. k. promotor eller i övrigt har ett bestämmande inflytande över arrangemangen vid tävling eller uppvisning i professionell boxning. Vidare avses den som lämnar ekonomiskt understöd för genomförande av boxningsmatch, dvs. den

som bestrider förskottsbetalningar, betalar lokalhyra eller på annat sätt ekonomiskt bidrar till att förbjuden match äger rum. Slutligen nämns den som upplåter lokal för sådan match. Det krävs inte att vederlag har be-
tingats för upplåtelsen.

Den andra punkten är en nyhet i förhållande till promemorieförslaget. Under remissbehandlingen har RÅ och rikspolisstyrelsen ansett, att också managern för en professionell boxare bör kunna straffas för sin medverkan till förbjuden boxningsmatch. Jag delar denna uppfattning. En professionell boxare torde i allmänhet uppdra åt annan person, en manager, att förhandla om boxningsmatcher och att i övrigt ombesörja hans ekonomiska angelägenheter som boxare. I regel torde avtal om professionell boxningsmatch ingås genom skriftligt avtal mellan boxaren och hans manager å ena sidan och promotorn å andra sidan. Genom punkt 2 i departementsförslaget har sådant agerande från managerns sida förbjudits. Förbudet har ansetts böra utsträckas att avse också de fall då managern — utan att själv ingå avtal om boxares medverkan i match — har främjat tillkomsten av sådant avtal. Att avtalet har skriftlig form är inte någon förutsättning för ansvar. Inte heller krävs att avtalet ingås här i landet. Det är tillräckligt att avtalet avser match som skall äga rum här.

Enligt tredje punkten, som motsvarar tredje punkten i promemorieförslaget, kan ansvar ådömas den som vid match tjänstgör som domare eller sekond. Ansvar för domare har inte begränsats till ringdomaren utan omfattar även poängdomarna. Med sekond menas den, i allmänhet tränaren, som assisterar boxaren under match och som i sådan egenskap enligt gällande tävlingsregler har vissa befogenheter, bl. a. att beträda boxningsringen och att ge upp matchen på sin boxares vägnar. För ansvar i de fall som nämns i punkt 3 krävs att matchen har påbörjats. Med de möjligheter att tidigt ingripa mot en planerad match som finns enligt de båda andra punkterna i paragrafen torde det sällan bli fråga om att tillämpa punkt 3.

3 §

Paragrafen har inte någon motsvarighet i promemorieförslaget. Som har nämnts under 2 § bör den som har medverkat till brott mot 1 § inte ådömas ansvar härför i annat fall än som följer av 2 §. Något ansvar för medverkan till de som självständiga brott konstruerade gärningarna i 2 § bör inte förekomma. I förevarande paragraf har därför tagits in en regel som utsluter analogisk tillämpning av brottsbalkens medverkansregler såvitt gäller brott mot förbudslagen.

4 §

Paragrafen motsvarar 3 § i promemorieförslaget.

De ekonomiska vinster som inom den professionella boxningen kan upp-

komma för boxare, manager, promotor och andra som anges i 1 och 2 §§ bör, som också har förordats i promemorieförslaget, förverkas till kronan, om det inte är uppenbart obilligt. En förverkandebestämmelse av sådant innehåll har tagits in i förevarande paragraf.

Övergångsbestämmelser

Enligt förslaget skall lagen träda i kraft den 1 januari 1970.

Tävlings-, uppvisnings- eller träningsmatch som äger rum efter lagens ikraftträdande omfattas givetvis av förbudet, även om avtal om matchen har slutits och förberedelserna har avslutats dessförinnan.

7. Hemställan

Jag hemställer, att lagrådets yttrande över förslaget till *lag om förbud mot professionell boxning* inhämtas enligt 87 § regeringsformen genom utdrag av protokollet.

Vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:
Britta Gyllensten

1) Förslag

till

Lag**om förbud mot professionell boxning**

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Den som här i riket utövar professionell boxning genom att delta i tävling, uppvisning eller träning i sådan boxning dömes till böter eller fängelse i högst sex månader, om ej gärningen är belagd med strängare straff i brottsbalken.

2 §.

För medverkan till brott som sägs i 1 § dömes den som främjar utövning av professionell boxning genom att

- 1) anordna eller ekonomiskt bidra till tävling eller uppvisning,
- 2) upplåta lokal för tävling eller uppvisning, eller
- 3) tjänstgöra som domare eller sekond vid tävling eller uppvisning.

3 §.

Utbyte av brott enligt denna lag skall förklaras förverkat, om det ej är uppenbart obilligt.

2) Förslag

till

Lag

om förbud mot boxning

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Den som här i riket utövar boxning genom att delta i tävling, uppvisning eller träning i boxning dömes till böter eller fängelse i högst sex månader, om ej gärningen är belagd med strängare straff i brottsbalken.

2 §.

För medverkan till brott som avses i 1 § dömes den som främjar utövning av boxning genom att

- 1) anordna eller ekonomiskt bidra till tävling eller uppvisning,
- 2) upplåta lokal för tävling eller uppvisning, eller
- 3) tjänstgöra som domare eller sekond vid tävling eller uppvisning.

3 §.

Utbyte av brott enligt denna lag skall förklaras förverkat, om det ej är uppenbart obilligt.

3) Förslag

till

Kungörelse**om ändring i allmänna ordningsstadgan den 14 december 1956 (nr 617)**

Härigenom förordnas, att 12 § allmänna ordningsstadgan den 14 december 1956 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)***12 §.**

Å allmän — — — — — av polismyndigheten.

Sådant tillstånd fordras även eljest för anordnande av offentlig danstillställning, cirkusföreställning, tivoli- och marknadsnöjen samt därmed jämförlig nöjestillställning även som tävling och uppvisning i motorsport *samt* professionell *boxning* och brottning.

Sådant tillstånd fordras även eljest för anordnande av offentlig danstillställning, cirkusföreställning, tivoli- och marknadsnöjen samt därmed jämförlig nöjestillställning även som tävling och uppvisning i motorsport *och* professionell brottning.

Utdrag av protokoll, hållet i lagrådet den 12 maj 1969.

Närvarande:

justitierådet	NORDSTRÖM
regeringsrådet	WALBERG
justitierådet	WESTERLIND
justitierådet	ULVESON.

Enligt lagrådet denna dag tillhandakommet utdrag av protokoll över justitieärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 11 april 1969, har Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skall inhämtas enligt 87 § regeringsformen över upprättat förslag till *lag om förbud mot professionell boxning*.

Förslaget, som är bilagt detta protokoll, föredrages inför lagrådet av assessorn Bengt Karle.

Lagrådet lämnar förslaget utan erinran.

Ur protokollet:
Ingrid Hellström

Utdrag av protokollet över justitieärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet på Stockholms slott den 23 maj 1969.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LANGE, KLING, HOLMQVIST, ASPLING, SVEN-ERIC NILSSON, LUNDKVIST, GUSTAFSSON, GEIJER, ODHNOFF, WICKMAN, MOBERG, BENGTSOON.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Kling, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter lagrådets utlåtande över förslag till lag om förbud mot professionell boxning.

Föredraganden upplyser, att lagrådet lämnat lagförslaget utan erinran, och hemställer, att Kungl. Maj:t genom proposition *dels* föreslår riksdagen att antaga förslaget, *dels* inhämtar riksdagens yttrande över det till statsrådsprotokollet den 11 april 1969 fogade förslaget till kungörelse om ändring i allmänna ordningsstadgan den 14 december 1956 (nr 617).

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Kungl. Höghet Regenten att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Britta Gyllensten